BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN

savaş yolu

26

HAFTALIK GAZETE

1 ARALIK 1979 CUMARTESİ Yıl: 1 10 TL.

Bu savaş yolu sayıda

savaş yolu 1 YAŞINDA

"Sol" Oportünist serüvenciliğin çürük temeli

(SAYFA: 12)

- Temel bir sorun
- SSCB' de Ulusal sorunun çözümlenişi

(SAYFA: 13)

TALİP ÖZTÜRK KAVGA SESLERİNDE YAŞIYOR, SAVAŞIYOR

ABD emperyalizminin Ortadoğu' daki konumları sarsıyor

(SAYFA: 10-11)

NATO' ya ve ölüm füzelerine hayır

(SAYFA: 7)

Amerikancı Sıkıyönetimci Demirel yönetimine hayır!..

Dünya'dan

Sosyalist Ülkeler

Ekonomik Yardımlaşma Konseyi'nin Dış Ticaret Komisyonu, Konsey'e üye 10 ülkenin ve Konsey'le yakın işbirliği yapan Yugoslavya'nın katılımıyla Moskova'da toplandı (20 Kasım).

Görüşmelerde, Sovyetler Birliği ile Konsey'e üye diğer sosyalist ülkeler arasındaki ticaret hacminin önümüzdeki yıl yüzde 10 artırılması öngörüldü (22 Kasım).

Alman Sosyalist Birlik Partisi Birinci Sekreteri ve Demokratik Almanya Devlet Konseyi Başkan Erich Honecker'in Sosyalist yönetimli bir ülke olan Etiyopya'ya (13 Ekim) ve Demokratik Yemen'e (17 Kasım) yaptığı ziyaretlerde bu ülkeler arasındaki dostluk, işbirliği ve dayanışma bağları güçlendi. DAC ile her iki ülke arasında imzalanan ekonomik ve teknik işbirliği, dostluk ve dayanışma anlaşmaları, Etiyopya ve Demokratik Yemen devrimlerine güç katacak.

Sovyetler Birliği tüketim kooperatiflerinin 10. Kongresi Kremlin Kongre salonunda yapıldı. (12-15 Kasım) Kongreye 63 ülkeden çeşitli kooperatif temsilcilerinin yanısıra Uluslararası Kooperatifler Birliği ve Dünya Sendikalar Federasyonu temsilcileri de katıldılar.

Tüm Sovyetler Birliği çapında örgütlü olan «Tsentrosoyuz» ın kongresinde, son beş yılda yapılan çalışmalar değerlendirildi. Sovyet kooperatifçilerinin SBKP'nin 25. Kongresinde alınan kararları başarıyla yerine getirdiği belirtildi.

Emperyalizm

■ ABD Senatosu Dışişleri Komisyonu SALT-2 anlaşmasını onayladı. Komisyon Senato'ya da anlaşmayı onaylamasını önerdi. (9 Kasım). Ne var ki NATO ve Pentagon çevrelerinin Batı Avrupa'ya yeni orta menzilli füzeler yerleştirme girişimleri, SALT-2 anlaşmasının ilkelerini ve sonuçlarını etkisiz kılıyor.

■ ABD ve NATO çevreleri Batı Avrupa'ya ilişkin planlarının yanısıra dünyanın tüm bölgelerinde gerginliği artırmaya çalışıyor. Bu çerçevede ABD Silahlı kuvvetleri Karayipler Denizinde askeri manevralar düzenledi. (6 Kasım)

■ Orta menzilli nükleer füzelerin bazı Avrupa ülkelerine yerleştirilmesi konusunu saptayacak **NATO** Nükleer Planlama Grubu'nun Bakanlar düzeyindeki önemli toplantısı, Hollanda'nın başkentinde yapıldı. (13 Kasım)

■ ABD'de Suudi Arabistan'da silah sanayii yatırımlarını artırıyor. ABD, son olarak Suudi Arabistan'da F-15 savaş uçaklarının yapımı için gerekli tesislerin inşasına önemli katkılarda bulunuyor. (25 Ekim).

Kapitalist Ülkeler

SBKP, Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Prezidyumu Başkanı L.I. Brejnev'in NATO Avrupası ülkelerine orta menzilli füzeler yerleştirilmemesine ilişkin Berlin önerisi (6 Ekim), Oktobr Devrimi kutlamaları dolayısıyla Pravda muhabirinin bir sorusuna verdiği yanıtta (7 Kasım) daha da somut bir şekilde vurgulandı. Tüm dünya barış ve yerleme güçlerinin benimsedikleri bu öneriler doğrultusundaki eylemler geniş boyutlara varıyor. **Federal Almanya, Belçika ve Hollanda** barış savaşçıları yeni füzelere karşı ortak miting düzenlediler (11 Kasım)Girit'teki ilerici siyasal partiler sendikalar ve demokratik örgütler ortak bir gösteri düzenleyerek ada'daki ABD üslerinin kaldırılmasını istediler (12 Kasım)

ABD Barış Konseyi, ABD hükümetini yeni füzelerden vazgeçmeye çağıran bir bildiri yayınladı. (11 Kasım)

Bu arada **Sosyalist Enternasyonal** Brejnev'in silahsızlanma konusundaki önerilerini desteklediklerini belirtti (6 Kasım)

Türkiye ise, bir yandan ABD'yle üslerle ilgili görüşmeleri sürdürürken (6 Kasım), Brejnev'in önerisi konusundaki yanıtını NATO Toplantısından sonra vereceğini açıkladı (7 Kasım)

ABD'de barış güçleri nükleer füzelere karşı açtıkları kampanyayı (12 Kasım) Leonid Brejnev'in Berlin konuşmasının metnini dağıtarak başlattılar. Federal Almanya Barış Konseyi, Federal Alman Hükümetinin yeni füzelerin ülke topraklarına kabul etmemesini istedi. (11 Kasım).

Demokratik Almanya'da nükleer füzelere karşı açılan kampanya'da yalnız 16 Kasım'a kadar 6,5 milyon imza toplandı. Kanada'nın başkenti Ottava'da (17 Kasım), İtalya'nın başkenti Roma'da (18 Kasım) ve Yunanistan'ın başkenti Atina'da (19 Kasım) NATO ve nükleer silahlara karşı mitingler örgütlendi.

Ekonomik ve politik bunalımların süregittiği İtalyada 330 bin banka ve büro emekçisi (5 Kasım) Federal Almanya'da sendikal haklar isteyen 12 bin öğretmen greve gitti (14 Kasım)

Yunanistan'da işçi haklarına önemli kısıtlamalar getiren yeni Beşyıllık ekonomik planın açıklanması tepkiyle karşılandı. İşçi-Memur platformu bu kısıtlamaları protesto amacıyla Kasım ayı sonunda genel greve gidileceğini açıkladı. (15 Kasım)

Bolivya'da yığınlar faşizme geçit vermedi.

Gelişmekte Olan Ülkeler

■ ABD Kongresi'nin **Fas'a** acil askeri yardım programı onaylamasından (24 Ekim) sonra, Fas, Polisario kurtuluş hareketine karşı geniş bir saldırıya girişti (6 Kasım). Bu arada **Polisario** halkına saldıran Fas birlikleri Cezayir sınırına dayandı (9 Kasım)

■ **Kamboçya'da** Pol-Pot kliğinin alaşağı edilmesinden sonra sosyalist ülkelerin Kamboçya halkına dolaysız yardımları çok büyük boyutlara, 280 bin tona ulaştı. (4 Kasım) Sosyalist ülkelerin karşılıksız yardımları sayesinde, ülkede açlık tehlikesinin son bulduğu Kamboçya Dışişleri Bakanı tarafından açıklandı (6 Kasım)

■ Yemen Sosyalist Partisi Genel Sekreteri ve Demokratik Yemen Halk Meclisi Başkanlık Konseyi Başkanı Abdülfettah İsmail Sovyetler Birliği'ne gitti (24 Ekim). Bu gezi sırasında SSCB-Demokratik Yemen dostluk ve işbirliği anlaşması imzalandı (25 Ekim). Bu arada Demokratik Yemen'de Ortadoğu'nun ilk Marksizm-Leninizm Enstitüsü açıldı (5 Kasım)

■ Emperyalizmin, Maoculuğun, tüm gericiliğin her türlü karşı-devrimci provokasyonu sürdürmeye yel tendiği **Afganistan'da** gericilerin merkezi hükümet kuvvetlerince ele geçirildi. (6 Kasım) Gericiler selameti Pakistan'a kaçmakta buldu.

■ **Nikaragua'da** Somoza diktatörlüğü'nü alaşağı eden Sandinista Cephesi, ülkede köklü dönüşümleri sürdürüyor. Dış ticaretin devletleştirilmesinden, Kübalı doktorların fiili katılımıyla ulusal sağlık sisteminin kurulmasından, Somoza'ya ve Somoza rejimi işbirlikçilerine ait binalar devletleştirilerek kreş, ilkokul, hükümet büroları ve kültür merkezleri haline getirildikten sonra madenler ve yeraltı kaynakları devletleştirildi (5 Kasım).

■ **Angola** bağımsızlığının 4. yılını kutladı (11 Kasım). Portekiz sömürge imparatorluğunun zincirlerini MPLA'da birleşerek kıran Angola halkı, devrimin 4. yıldönümün de kazanımlarını ve çalışmalarını gözden geçirdi. Bağımsızlığını ilk kez Neto'suz kutlayan Angola O'nun yolundan ayrılmayacağına and içti.

■ **Bolivya'da** faşist bir askeri darbe gerçekleştiren (1 Kasım) Albay Alberto Natusch'a karşı ayaklanan işçiler ve köylüler askeri birliklerle silahlı çatışmaya girdiler. Natusch faşist yönetimi geniş tutuklamalara girişti (8 Kasım). Protesto gösterilerinin ve direnişin bütün ülkeye yayılmasıyla (8 Kasım) Natusch sıkıyönetimi ve sansürü kaldırmak genel seçimlerin 1980 Mayıs'ında yapılacağını açıklamak zorunda kaldı (9 Kasım). Bunun üzerine genel grev kaldırıldı. Natusch'un, yasal devlet başkanı Arze yerine ülkeyi, kendisi dahil üç kişilik bir komisyonun yönetmesi önerisini hem sendikalar hemde meclis kabul etmedi. (12 Kasım).

Demokrasi güçlerinin birliği ve savaşımı sonucu Natusch çekildi. (16 Kasım). Diktatörlük girişimine geçit verilmemesi, Başkent La Paz'da yüzbinlerce kişilik bir mitingle kutlandı. (17 Kasım) ve yeni sivil hükümet kuruldu (18 Kasım)

■ Şah'ın ABD'ye kabul edilmesine karşı **İran** halkı ABD emperyalizmine karşı daha köklü önlemlere yönelirken, ABD saldırgan yüzünü tekrar ortaya koydu. 8 ve 9 Kasımda 50 bin İranlı gösteri yaparak ABD'nin İran'ın içişlerine karışmasını protesto etti.

Buna karşı ABD İran'a yedek parça sevkini durdurdu. ABD'deki İranlılar da halklarını destekleyen bir miting düzenlediler (10 Kasım). Yurtsever er ve subaylar da mitingler düzenledi. (13 Kasım).

Ertesi gün ABD uçak ve gemilerinin İran'a girmesi yasaklandı. Dişlerini gösteren ABD, iki ABD savaş gemisini Basra Körfezi'ne gönderdi.

ABD'deki «yıldırım orduları» manevralara başladı (13 Kasım) 14 Kasım'da ABD İran'ın banka hesaplarına el koydu. 16 Kasım'da ABD, İngiltere ve Avustralya donanmaları Körfez açıklarında manevralara başladı. ABD İran'dan petrol alımını durdurdu. İran, bundan böyle ABD'ye petrol satmayacağını açıklayarak (17 Kasım) ABD'ye yanıt verdi. Humeyni'nin Büyükelçilikte bulunan kadın ve zencilerin serbest bırakılmasını istemesinden sonra (17 Kasım) bu istek yerine getirildi (19 Kasım).

Türkiye'den

Egemen Sınıflar

● AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'in hükümeti kurmakla görevlendirilmesinin ardından emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi hükümet programının çerçevesini çizmek üzere bir dizi toplantılar yaptılar. Yerli ve yabancı tekeller Hilton Oteli'nde basına ve izleyicilere kapalı bir toplantı yaptılar (6 Kasım). Bunu işbirlikçi tekelci burjuvazinin çeşitli örgütlerinin toplantıları izledi ve sonunda **Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu** (TİSK), yeni kurulacak hükümete şu istemleri kapsayan bir rapor(!) sundu: 141, 142 ve 163. maddelere işlerlik kazandırılması; DGM Yasası'nın çıkarılması seçim yasasının değiştirilmesi; sendikaların ciddi bir denetime tabi tutularak politikayla

ilgilerinin önlenmesi; Dernekler Yasası ve Toplantı ve Gösteri Yürüyüşler Yasasının değiştirilmesi; AET'ye tam üyelik için başvurulması; devletçi uygulamaların kaldırılması; 4. Beşyıllık Planın yeniden düzenlenmesi. (15 Kasım)

● Hükümeti kurmakla görevlendirilen (24 Ekim) Demirel, hükümet listesini açıkladı. (12 Kasım). Yeni hükümetin, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin buyruklarına uygun programı Meclislerde okundu (19 Kasım). Hükümet programının ana noktaları şöyle: DGM ve Fevkalade Haller Yasası çıkarılacak; sendika ve derneklerin politika yapmaları önlenecek; Valilerin yetkileri genişletilecek; Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu değiştirilecek; Danıştay ve TRT kanunu değiştirilecek; Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri kanunu yeniden düzenlenecek; 4. Beşyıllık Kalkınma Planı değiştirilecek; uluslararası ekonomik kuruluşlar ve AET'yle ilişkiler Türkiye'nin menfaatlerine en uygun biçimde sürdürülecek ve geliştirilecek; devlet kadroları militanlardan temizlenecek.

İşçi Sınıfı

● Otomobil-İş'le tekellere ve MESS'e karşı eylem birliğini gerçekleştiren (24 Ekim) Maden-İş MESS'le yürütülecek toplu sözleşme görüşmelerinde esas alınacak olan taslağı, işyeri temsilcileri tarafından oybirliğiyle onaylandı (24 Ekim). Daha sonra taslaktaki istemler kamuoyuna açıklandı (26 Ekim).

● Bank-Sen Genel Yönetim Kurulu, Yürütme Kurulu'nun aldığı Tüzük değişikliği için olağan üstü Genel Kurul kararını onayladı. Son gelişmeleri de değerlendirerek tüm demokrasi güçlerinin eylem ve cephe birliğinin önemi ve burada DİSK'e düşen görevler vurgulandı. (13 Kasım)

● Yeni toplu sözleşme dönemiyle birlikte işçilerin tüm yurt çapında yığınsal bir şekilde saflarına katıldığı Tekstil Sendikası, özel sektörün yanısıra kamu kesiminde de yetki alıyor. Son olarak Tekstil, Sümerbank'ın Diyarbakır, Adana, Antakya, Nevşehir, Nazilli ve İzmir fabrikalarında irade beyanıyla yetkisini kesinleştirdi (26 Ekim). Bu arada Tekstil'in yetkisinin kesinleştiği Adana'daki Özbucak işyerinde patron yasadışı lokavt uygulayarak 1100 işçiyi sokağa attı (8 Kasım).

● Haberleşme işkolundaki işçilerin biricik sınıf ve yığın sendikası Yeni Haber İş işkolu yetkisi aldı (9 Kasım). Geçtiğimiz dönem yasal olmayan yollardan işkolu yetkisinin verildiği sarı Haber-İş, işyerlerinde tutunamadı. Haberleşme işkolundaki memur örgütleriyle de eylem birliğini sürdüren Yeni Haber-İş, işyeri düzeyinden son ra işkolu düzeyinde de Haber-İş'in sahteciliğini kanıtladı.

● İGD, SGB, DDKD ve GENÇ-ÖNCÜ tarafından yeni öğretim yılında eylem birliği yapma kararından (4 Ekim) sonra, Sıkıyönetim herhangi bir yasal gerekçeye ihtiyaç duymaksızın İGD'yi kapattı (6 Kasım). İGD'nin kapatılmasına karşı yurtiçinden ve yurtdışından demokrasi güçlerinin protesto su yükseldi. Eylem birliğini gerçekleştiren gençlik örgütlerince İGD'nin keyfi kapatılışı sert bir şekilde kınandı (7 Kasım). İstanbul'da 18 demokratik örgüt, MHP, ÜGD gibi faşist katil yuvalarının faaliyetleri sürdürdüğü sırada hiçbir yasa-dışı çalışması olmayan İGD'nin kapatılmasını protesto ettiler (7 Kasım). Yanısıra BANK-SEN, İKD, İLD, Görsel Sanatçılar Derneği ve birçok demokratik örgüt İGD'nin kapatılmasını kınadılar (8 Kasım). Yunanistan, Fransız gençlik örgütleri İGD'yle dayanışma içinde olduklarını bildirirken, Fransız Komünist Partisi bu anti-demokratik uygulamaya derhal son verilmesini talep etti. (14 Kasım)

● Politika Gazetesi Genel Yayın Müdürü Aydın Engin'in Sıkıyönetim Mahkemesi tarafından tutuklanmasından (9 Kasım) sonra Politika Gazetesi Yazıişleri Müdürü Tamer Kayaş da tutuklandı (13 Kasım). Bu arada Bursa'da seri operasyonlar düzenleyen güvenlik kuvvetleri Ürün dergisi eski Sorumlu Yazıişleri Müdürlerinden Selçuk Uzun'u gözaltına aldılar (17 Kasım) Hakkında Ürün Yayınları arasında yayınlanan Toplumda Kadının Rolü Üzerine adlı yapıttan dolayı 7,5 yıla mahkumiyet kararı bulunan Uzun cezaevine sevkedileceği yerde Emniyet Müdürlüğünde işkenceden geçirildiği belirtildi.

● TÖB-DER Merkez yöneticileri, Şube Başkanları Toplantısı'ndan dolayı ve Ecevit'in Kurultay konuşması ihbar kabul edilerek tutuklandı (10 Kasım) Merkez yöneticilerinden sonra TÖB-DER'in 25 Şube Başkanı hakkında tutuklama kararı çıkarıldı (11 Kasım). DİSK, TMMOB, TÜM-DER ve Halk evleri Genel Başkanları ortak bir açıklama yaparak, tutuklu TÖB-DER yöneticilerinin serbest bırakılmasını istediler, ayrıca CHP'li bir kısım saylavlar, İKD, TÜS-DER, TÜTED Ankara'daki ve İstanbul'daki birçok demokratik örgüt tutuklamaları kınadılar (11 Kasım) Bu çerçevede, DİSK'e bağlı Tekstil, Hürcam-İş, Limter-İş ve TÜRK-İŞ'e bağlı Petrol-İş ve Bağımsız Otomobil-İş baskı girişimlerine karşı çıktılar. (12 Kasım)

Emekçi yığınlar Amerika'nın işbirlikçi tekelci burjuvazinin büyük toprak beylerinin has adamı Demirel'in kurduğu hükümete «hayır» diyor.

Gündemdeki görev

DEMİREL Hükümeti, programının ilk maddesine antikomünizmi ve antidemokratik «önlem»leri alarak kuruldu. Daha güvenoyu bile almadan programını Sıkıyönetim eliyle uygulatmaya başladı. Kasım'ın ikinci haftasında antidemokratik uygulamalar birbirini izledi. Daha önce kapatılmış demokratik kuruluşlara ek olarak İGD kapatıldı. Ardından Politika Gazetesinin 6 ve 7 Kasım tarihli sayıları toplatıldı. Bunu Politika Gazetesi Genel Yayın Müdürü Aydın Engin'in ve Yazıişleri Müdürü Tamer Kayaş'ın tutuklanması izledi. Ertesi gün TÖB-DER yöneticileri ve şube başkanları geceyarısı evlerinden alınarak tutuklandılar. Yurt içindeki ve yurt dışındaki demokrasi güçlerinin bu antidemokratik uygulamalar karşısında çığ gibi büyüyen tepki ve protestoları yoğunlaşırken ve Türkiye demokrasi güçlerinin eylem birliğine doğru yeni yeni adımlar atılmaya başlanırken CİA'nın, kontrgerilla'nın, gizli açık ajanların denetimindeki faşist cinayet şebekelerinin, sol maskeli terör örgütlerinin saldırıları yeni bir ivme kazandı. Talip Öztürk'ün ve Profesör Ümit Doğanay'ın öldürülmeleri bu tırmanışın son noktaları oldu.

EMPERYALİZMİN CİA ve benzeri örgütlerinin, işbirlikçi tekelcilerin en gözüdönmüş, en gerici, en şoven kesimleri faşist dikta planlarının parçası olan terör, geniş toplum kesimlerinde yılgınlık yaratmayı, işbirlikçi tekelci burjuvazinin militarist kliğin karanlık tezgâhlarına zemin hazırlamayı hedefliyor. Antidemokratik baskılara paralel olarak uygulanan terör, Demirel'in Amerikancı sıkıyönetimci programının uygulanmasına kamuoyu yaratmayı amaçlıyor.

EMPERYALİZMİN, işbirlikçi tekelci burjuvaziyi, militarist kliği kullanarak, Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel yönetimini halkımızın başına musallat etme çabaları, NATO'nun Avrupa'ya yeni ölüm füzeleri, Perşing-2 ve Kruyz füzelerini yerleştirme planından ayrılmıyor. ABD emperyalizmi, NATO'cular, Türkiye.nin bu füzeleri onaylamasını, harcamalarına katılmasını, bazı parçalarını üretmesini, Ortadoğu'da emperyalizmin jandarmalığı görevini üstlenmesini istiyorlar. Demirel Hükümetini bunun için halkımıza dayatıyorlar. ABD'nin NATO'nun yeni ölüm füzelerine karşı savaş Demirel yönetimine karşı savaştan ayrılmıyor.

İÇTEKİ ve dıştaki tüm gerici ve halk düşmanı dayatmalara karşın, emperyalizmin ve sermayenin formüllerinden olan Demirel Hükümeti kalıcı ve uzun ömürlü değildir. 12 Mart ve MC'ler gibi Demirel Hükümeti de yıkılıp gidecektir. Tekelci sermayenin bu formülü de, kendi yarattığı, çözümleyemediği ve çözümleyemeyeceği bunalımların altında ezilecek, dağılacaktır. Çünkü yığınların hiçbir sorununa çözüm getiremeyecek, sermayenin çözümü olan baskı ve terör ise Türkiye demokrasi güçlerinin 1979 sonlarındaki bilinç ve güç düzeyine çarpacak, Demirel en baskıcı yasa ve önlemlerle de olsa yığınların demokratik direnişini bastırmayı başaramayacaktır.

ÖNÜMÜZDEKİ günlerin güçlükleri ne olursa olsun, Demirel Hükümeti'nin çökmesiyle ileri demokratik devrim yolunda çok elverişli perspektifler açılacaktır. Bu perspektiflerin işçi sınıfı ve emekçi halk yönünde değerlendirilmesi, demokrasi güçlerinin, solun birliğine ve ortak savaşımına bağlıdır. Bugün tüm ilerici demokrat güçlerin, işçi sınıfının politik ve sendikal örgütlerinin görevi, Demirel'in antidemokratik programını, saldırıları, baskıları hep birlikte göğüslemektir. Demokrasi güçlerinin, sol'un demokratik hak ve özgürlükleri koruma temelinde yapacakları eylem birliği ve ortak direniş, emperyalizmin, gericiliğin ülkemizde yeni adımlar atmasını önleyebileceği gibi, yarın Demirel hükümeti yıkıldığında açılacak perspektiflerin devrimci yönde değerlendirilmesinin de güvencesidir.

DEMOKRASİ güçlerinin, sol'un eylem birliğinin, bu ertelenmez görevin somut ve güncel hedefleri bugün ortadadır. Bu hedefler «Demirel Hükümetine hayır», «Tekellere karşı toplu sözleşme savaşımında eylem birliği» ve emperyalizmin savaşçı emellerine karşı «Ölüm füzelerine hayır» kampanyaları olarak belirmektedir.

BUGÜN, demokrasi güçleri ve tüm sol için, faşist ve şoven dayatmalara, antidemokratik Demirel yönetimine, savaşçı emellere karşı eylem birliğinden daha acil bir görev yoktur.

Savaş Yolu

141-142 zincirleri kırılacak

EMPERYALİZM, gericilik güçleri demokratik haklara, özgürlüklere çullanmayı başa aldı. Narinler, Sabancılar, MESS patronları, Demirel'e görev verilmesiyle faşizm histerisi içine girdiler, çığlıklar attılar.

Amerikancı sıkıyönetimci Demirel sınırlı demokratik hak ve özgürlüklerin daha da kısıtlanmasını, DGM'lerin kurulmasını, Anayasa'nın gerici yönde değiştirilmesini, demokratik örgütlerin kapatılıp, sendikaların baskı altına alınmasını programın başına aldı. Narin, TİSK 141 ve 142 ye daha yaygın işlerlik kazandırılmasını istedi Demirel 141. ve 142. maddelere sıkıca sarıldı. Okun sivri ucunu açıkça gösterdi. Yıllar boyu yurtseverlere; komünistlere, sosyalistlere, ilerici demokrat kişilere karşı, işçi sınıfımıza, onun öncü gücüne karşı işletilen bu Mussolini artığı maddelerin kullanımına hız verildi. Politika Gazetesi Genel Yayın Müdürü Aydın Engin, yazıişleri müdürü Tamer Kayaş, gazetemizin yazıişleri müdürü Mustafa Sayım Silar «düşünce suçu» işlemekten ötürü tutuklandılar. Ürün dergisi eski yazıişleri müdürü Selçuk Uzun da yine 142'nci madde den ötürü tutuklandı. Önce Bursa Emniyet Müdürlüğünde işkence gördüğü belirtilen Selçuk Uzun, daha sonra tutuklanarak Bursa Cezaevine götürüldü.

Bütün bunlar sadece birkaç günün olayları. Tutuklanan, zindanlara atılan, özgürlükleri gaspedilen demokrasi savaşçılarının sayısı da artıyor. Artabilir. İleri yayın organlarına, yurtsever demokrat yazarlara karşı girişilen bu baskılar, doğu illerimizde «bölücük» maskesi altında süregenleşen operasyonlar, faşist cinayet şebekelerinin artan saldırıları, Demirel'in savurduğu tehditler, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin planlarıyla bağlıdır. Onlar ilerici yurtsever güçlerin 12 Mart'larda olduğu gibi bir kez daha tırpanlanması, bunalımın tümüyle emekçilerin üzerine yıkılıp sömürü olanaklarının genişletilmesi yolundan yürüyorlar.

Ama hiç şüphesiz herşey, her olanak emperyalizmin ve iç gericiliğin elinde değildir. İşçi sınıfının karşısına faşist yasalarla çıkan burjuvazinin dayatmaları, baskıları önlenmez değildir. İşçi sınıfı, halkımız, bu halk düşmanı güçlerin tehdit dolu bildirilerini, ültimatonlarını 12 Mart döneminde de, öncesi ve sonrasında da çok duydu. 12 Mart rejimine boyun eğmeyen, faşist DGM'yi yıkan, MESS patronlarını dize getiren işçi sınıfı, ilerici demokratik güçler, bugün de örgütlü gücüyle yoğunlaşan baskıları göğüsleyecektir.

Bunun için susmamak, antidemokratik tüm girişimler karşısında demokratik güçlerinin birlikli çıkışlarını, eylem birliğini örmek, yurdumuzu kan gölüne çeviren faşist cinayet şebekelerinin, onları besleyen tekellerin, Amerikancı Demirel iktidarının karşısına hep birlikte dikilmek gerek!

12 Mart baskıcı rejimi, eski Demirel ve MC hükümetleri nasıl yıkıldıysa bugünkü de öyle yıkılıp gidecektir. 141 ve 142 zincirleri kırılacaktır.

Daha büyük atılımlar için ileri!..

İGD'nin «Devrimci girişkenlik, özveri ve örgütsel gelişme» ana belgisi altında başlattığı Kasım Kampanyası sona erdi. Ana belgiden de kolayca anlaşılacağı gibi, kampanya, kadroların ve militanların yaratıcı çalışmalarını ve savaş deneyimlerini pekiştirmeyi; ilerici gençlik hareketinin, savaşımın değişen yeni koşullarına ve daha büyük görevlere hazır olacak biçimde, ideolojik-politik ve örgütsel alanda güçlendirilmesini; yığın bağlarını geliştirilmesini ve eylem birliği yolunda kalıcı adımların atılmasını amaçlıyordu. Bu hedeflerin yerine getirilmesi, genç militanların devrimci girişkenliği ve özverileriyle sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu açıdan, Kasım Kampanyasının tüm engellere karşın başarıyla sonuçlandırılması, en başta İGD'nin örgütlü gücünü ve sağlamlığını bir kez daha kanıtladı. Kampanya çalışmaları İGD'nin savaş geleneklerinin somut bir ifadesi oldu. İGD militanları, üyeleri, çok zor koşullarda görevlerini yerine getirerek, devrimci girişkenliğin ve sonsuz özverinin en güzel, en büyük örneklerini verdiler. Ne gerici-tekelci basının kampanyayı karalaması ve olduğundan başka göstermeye çabaları, ne de sıkıyönetimin İGD'yi kapatması, ilerici gençliğin çalışmalarını durduramadı, saptanan hedeflere ulaşma azmini yenemedi. Kasım Kampanyası, bütün baskı ve engellemelere karşın merkezi bir program çerçevesinde, örgütlü ve disiplinli bir çalışmayla başarıya ulaştırıldı. Belirli günlemeler yığınsal olarak kutlandı. Kampanya boyunca merkezi ve yerel düzeyde toplantılar, forumlar, panel ve konferanslar düzenlendi. Fabrika ve köyler ziyaret edildi. Yığınsal olarak bildiriler ve broşürler dağıtıldı. Bu çalışmalardan bazılarını sıralamak, gençliğin özverisini ve kampanyanın başarılarını göstermek açısından ilginç olacaktır.

■ 4-10 Kasım Öğrenci Gençlik Haftası boyunca **«Her okul, öğrenci gençliğin anti-faşist eylem birliğinin merkezi olmalıdır»** belgisi ile yurt çapındaki okullarda, üniversitelerde ve yurtlarda öğrenci gençliğin güncel sorunlarını, akademik-demokratik haklarını, savaşımını anlatan toplantılar, forumlar düzenlendi. Eskişehir'de ise **«Eğitimin demokratikleştirilmesi»** konulu bir panel düzenlendi.

■ İlerici gençler, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 62. yıldönümü kutlamalarına aktif olarak katıldılar.

■ 13 Kasım günü Bursada İGD, Çırak-Der ve birçok sendikadan temsilcilerinin katıldığı «İşçi-Gençlik» paneli düzenlendi.

■ İzmir'de 15 gün içerisinde 4 gece ve uluslararası bir toplantı düzenlendi. 11 Kasım günü düzenlenen «Dünya Gençliği ile Dayanışma gecesi» ve «Bölgemizde Barış, Dostluk ve İşbirliği» konulu toplantıya Yunanistan'dan KNE Merkez Komitesinden bir temsilci, Kıbrıs'tan DGD ve KÖGEF temsilcileri, İran'lı ilerici gençler, ülkemizden ise çeşitli gençlik örgütleri ve sendikaların temsilcileri katıldı. Bu kutlamalar bir eylem birliği forumu, uluslararası dayanışmanın yüksek bir simgesi oldular. EDON (Kıbrıs) Genel Sekreteri ile Merkez Komitesi üyesi bir genç, vize verilmediği için toplantıya katılamadılar.

Bütün bunlar, kampanyanın, İGD'nin örgütsel güçlendirilmesinde ve yığın bağlarının geliştirilmesindeki somut kazanımlarını oluşturuyor. Bu, aynı zamanda, sıkıyönetimin İGD'yi kapatmakla ilerici gençlik hareketinin gelişimini durduramayacağı gerçeğinin bir kanıtıdır. Kampanya önündeki savaş görevlerinin yerine getirilmesi, güçlüklerin aşılması doğrultusunda gençlik hareketine yeni açınımlar kazandırmıştır. İlerici gençler, Kasım Kampanyası'nın kazanımlarını ve derslerini **özümseyerek** yeni döneme önündeki **zorlu** savaşım günlerine daha büyük bir güçle, devrimci girişkenliğini ve özverisini kat kat artırarak giriyor.

İGD'nin Kasım kampanyası çerçevesinde

İYG'yi Güçlendirme Gecesi İzmir'de yapıldı

İGD'nin başlattığı «Kasım Kampanyası» programı içinde yer alan **«İYG'yi Güçlendirme ve İlerici Basınla Dayanışma»** gecesi yığınsal bir katılımla İzmirde yapıldı. Gecenin açış konuşmasını yapan İYG'nin sahibi Rıfat Güler, ilerici basının sesinin kısılamayacağını ve engellenemeyeceğini belirtti. Ayrıca Gecede **Kadınların Sesi, Liseli, Çırakların Sesi** gazeteleri adına birer temsilci de söz aldı.

Daha sonra **«3. İYG Sanat Kültür Yarışması»**nın sonuçları açıklandı. Yarışma 5 dalda yapılmıştı. Şiir dalında birincilik ödülünü **Timur Ugan** «Kardeşler» adlı şiiriyle, 2. ödülü **Muzaffer Özdemir** «Bir Sohbetin Özeti» adlı şiiriyle, 3. ödülü **Gülsüm Cengiz** «Erikler Çiçek Açıyor» adlı şiiriyle kazandılar. Fotoğraf dalında birincilik ödülünü **Mehmet Çakır**, 2. Ödülü **Hüseyin Akyüz**, 3. ödülü **Nurettin Soydan** kazandılar. Duvar Gazetesi dalında ödülleri sırayla **İzmir, Ankara** Eylem Birliği Grubu ve **Manisa** aldı. Karikatür dalında İYG özel ödülünü **Tufan Arkayın** kazandı. Anı dalında hiçbir yapıta ödül verilmedi.

Yarışmaya İYG dışında DDGF, UÖB ve Türkiye'den 14 demokratik kuruluş özel ödüller koymuşlardı. DDGF özel ödülünü Duvar gazetesi dalında İzmir kazandı. UÖB özel ödülünü de şiir dalı birincisi Timur Ugan kazandı. **Gazetemizin şiir dalında koyduğu özel ödül** «Orada, O Kızıl Mermerin Altında» yapıtıyla **Mehmet Müfit Erel'e** verildi.

Marşlar, türküler, tiyatro ve folklor gösterileriyle süren gece Enternasyonal'in toplu olarak söylenmesiyle sona erdi. Gecenin yapıldığı salonda bir de afiş ve fotoğraf sergisi açıldı. Gecede izleyiciler tarafından sık sık «İYG Susturulamaz», «İGD Kapatılamaz», «Faşizme Geçit Yok!», «Demokratik, İlerici Basına Özgürlük!» belgileri haykırıldı.

SAVAŞ YOLU, işçi-köylü-öğrenci gençliğin ideolojik ve politik savaş bayrağı İYG'nin Leninci doğrultuda yeni yeni başarılara, «daha ileri, daha yığınsal» İYG'ye ulaşacağı güveniyle, 5. yaşını kutlar.

İzmir'de yapılan Dünya Gençliği ile Dayanışma gecesine katılan KNE MK temsilcisi

Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp koparılmalıdır.

Talip 'Hocayı unutmayacağız

TALİP ÖZTÜRK 1947'de Erzurum'un merkez Toparlak köyünde doğdu. 10 çocuklu bir yarıcı ailesinin 7. çocuğuydu. İlkokulu önce köyünde, son sınıfı kentte bitirdi. Erzurum Eğitim Enstitüsünde okudu. Fakirlik yüzünden ailesinin yardım etme olanağı olmadığı için hayatını yaz tatilinde çalışarak kazanırdı. İki yıl çobanlık, altı yıl da işçilik yaptı. Daha sonra Kütahya, Simav, Çiftköy ortaokulunda üç yıl çalıştı. Türkiye Öğretmenler Sendikası yönetiminde bulunduğu sürece öğretmen hareketinin demokratik hak ve özgürlükleri savunma temelinde eylem yürütmesi için özveriyle çalıştı. 1970'de tayini çıktığı İstanbul'da bu çizgisini daha da güçlendirdi. Bu yüzden de gericiliğin gözünde diken olmaya başladı. 12 Mart sıkıyönetim döneminde kısa bir süre tutuklandı. Ama baskı ve tehditler onu eski savaş yolundan alıkoyamadı.

Tersine Talip Öztürk 12 Mart döneminden sonra öğretmen hareketi içinde gelişen Birlik-Dayanışma grubu içinde baştan yerini aldı. 1976'da İstanbul TÖD-DER şube başkanı oldu. Giderek Türkiye demokratik öğretmen hareketinin başta gelen bir önderi durumuna yükseldi. Talip Öztürk öğretmen hareketinin birliği için işçi sınıfının yolunda devrimci özveriyle militanca son nefesine kadar savaştı. Türkiyemizin çilekeş öğretmenleri ilerici demokratik güçler halkımızın yiğit evladının davasını sürdürecekler, faşist katillerden hesap soracaklardır.

Talip Öztürk kavga seslerinde yaşıyor, savaşıyor

VALİDE Camii'nin avlusu, TÖB-DER'in içi dışı, Aksarayın sokakları onbinlerce insanla dolmuştu. Çelenkler, çelenkler, çelenkler. Yer-gök çiçeğe, kızıl karanfillere kesilmişti. Sıkıyönetim görevlisi albay «Yukarının emri kesin. Bir adım bile attırmam. Yol kenarından üçer kişi yürüye - ceksiniz» diyordu.

Oysa İstanbulun bütün okullarından akın akın gelen öğretmenler, Uzel, Mesan Vat, Profillo, Tekfen, Kattal Kutu, İmbat, Kavel fabrikalarının daha nice fabrikanın grevlerden, savaş boylarından gelmiş proletaryası, Erzurum'un, Ankara'nın, Edirne'nin, Simav'ın çileli eğitim emekçileri, TÖBANK grevcileri, emekçi kadınlar, savaşkan ilerici gençler kararlıydılar.

Amerikancı Demirel iktidarının 7. gününde vurdular Talip Öztürk'ü. Heybetli gövdesiyle kanlar içinde devrildi toprağa. Gençliğimizin savaşkan öncüsü İGD henüz kapatılmıştı. Politika gazetesi Genel Yayın Müdürü Aydın Engin'in ve Yazıişleri Müdürü Tamer Kayaş'ın üzerine Selimiye zindanlarının demir kapıları henüz kapanmıştı. Ve Ankara'da bir gece yarısı TÖB-DER'in Merkez yöneticileri, şube başkanları evlerinden alınıp bir başka zindanın taş duvarları arasına henüz kapatılmışlardı. Siyasal Bilimler Fakültesi Dekan Yardımcısı ve Hukuk Fakültesi profesörlerinden Ümit Yaşar Doğanay'ı cansız yere seren kurşunlar, henüz sürülmemişti namlulara... Otel odasında öldürülen öğretmenin kanı da kurumamıştı. Gerici-faşist güçler sendikaların yığın örgütlerinin, ilerici gazete ve yazarların, yani bütün namuslu yiğit insanları üzerine halkımın, kanlı, kurşunla yürüyorlardı.

Sıkıyönetimin Aksaray'a ördüğü yasak duvarı çatırdıyor. Öğretmenler, işçiler, öğrenciler, teknik elemanlar, ilerici gençler, emekçi kadınlar. Onbinlerce insan, çelik disiplin, düzenli sıralar halinde, kolkola girerek, göz yaşlarını içlerine akıtıp ve bastırıp acılarını yüreklerine caddeleri zaptettiler.

Önde Talip. «Kanlı Kızıl mermere kazıdık senin de adını. Onbinlerce öğretmenin bilincinde, inancında ve sınıf kininde yaşıyorsun» yazılı belgisiyle göğsünde. Ve ardında onbinlerce antifaşist yürüyor. Kararlı. Zulmün, sömürünün, zorbalığın temelle rine vura vura, ileri demokratik devrimin şanlı yolunda yürüyor.

Yaşarken, yığınlarla birlikte yığınların önünde dövüşen insan, ölümüyle de ayağa kaldırıyor yığınları. Onbinler Talip'in ardında yürüyor.

Silivri kapı camii, halkın gözünden uzak, üç beşyüz kişinin zor sığacağı labirent gibi dar sokakların arasında küçük bir cami. Sıkıyönetim Talip'in ölümünü, onun ardında yürüyen onbinlerin emperyalizme, faşizme karşı kinini, kararlılığını gizlemek istiyor.

Ama bütün tertipler yığınların örgütlü gücü karşısında bir bir bozuluyor. İkindi namazı oldu. Halâ otopside Talip. Sıkıyönetim görevlisi Albay tedirgin. Telsizle acele gönderilmesini istiyor.

Sonra onbinlerce sıkılı yumruk, puslu gökyüzüne meydan okuyor.

Talip'in cenazesi geliyor.

Talip Öztürk'ü ölüm, kiralık bir faşistin silahından çıkan kurşunla aldı aramızdan. Burjuvazi, Talip'i DGM direnişinde, MESS grevlerinde işçi sınıfımızla omuz omuza kavgaya girdiği için, ücretli köleliğe karşı çıktığı için, şanslı 1 Mayısların barikatlarından emeğin ve özgürlüğün kızıl bayrağını yükselttiği için katletti.

Talip Öztürk'ü öldürdüler. Burjuvazi Talip'i topraklarımızdaki Amerikan üsleri, atom harmanlarının sökülüp atılması, komşularımızla, en başta karagün dost::uz Sovyetler Birliği'yle saldırmazlık anlaşması imzalanması için bölgemizde ve dünyada kalıcı, adil bir barış için bu insanlığın en eski ve soylu özlemini savunduğu için katletti.

Talip Öztürk'ü vurdular. Burjuvazi, Talip'i, Demokratik öğretmen hareketinin iç sürtüşmelerden arınması, TÖB-DER'in maocu gericilerin tasallutundan, sağ reformizmin eylemsizlik batağından, küçük burjuva maceracıların provokasyonlarından, tasfiyecilerin likidasyonundan kurtarılması savaşımında en önde yürüdüğü, her tür saldırıyı kararlılıkla göğüslediği için, öğretmenlerin işçi sınıfımızın savaş yolundaki kavga birliğinin bayrağı olduğu için katletti.

Talip Öztürk'ü vurdular. Burjuvazi Talip'i, bu sömürü ve zulüm düzenine, bu parababalarının yıkılası saltanatına karşı kavgada, İlerici demokratik güçlerin, sosyalistlerin, Kürt demokratlarının, komünistlerin eylem ve cephe birliğinin usta bir örgütçüsü, sıra neferi olduğu için katletti.

Ölüm, yarınsız olanları, bir başına olanları öldürür. Oysa Talip'in, her mil-i bahride, yani her köşesinde dün yanın kavga arkadaşları, yol arkadaşları var. İnandığı davanın,Kızıl Oktobr'un, Lenin ciliğin ülkülerinin milyonlarca takipçisi var. Bu yüzden o şimdi, kavga seslerinde köylerden, şehirlerden, dünyanın dört bir yanından gelen kavga seslerinde yaşıyor, savaşıyor.

Ali İhsan'ımızın Kozlu'daki mezarı karanfillerle, kızıl çiçeklerle donatıldı.

ALİ İHSANIMIZI ANDIK

Savaş Yolu'nun ve Politika gazetesinin Yazışleri Müdürü, kavga arkadaşımız Ali İhsan Özgür'ü, faşist cellatlar tarafından katledilişinin birinci yıldönümünde saygıyla andık. O, kısa süren yaşamını, ülkesinin ulusal ve sosyal kurtuluşu için süregiden çetin savaşa, bu savaşın zorlu ödevlerine adamıştı. Gözünü kırpmadan yürüdü ölüme. Tıpkı diğer kavga arkadaşlarının yaptığı gibi. Emperyalizmin, tekelci sermayenin güdümündeki faşist cinayet odakları Ali İhsan'ımızdan korktular, onu vurdular. Ama duydukları korku, onların sonunu geciktirmiyor, yakınlaştırıyor. Çünkü Ali İhsan'ımız, Ali İhsanlarımız yaşıyor, savaşıyor. Şehitlerimiz savaş yolumuzu aydınlatıyor.

Bölücü girişimlerin panzehiri eylem birliğidir

İşçi sınıfımızın ekonomik savaşımı, politik savaşla örüldüğü zaman başarıya ulaşır. Görev, bölücü girişimleri açığa vurmak, en geniş emekçi yığınların eylem birliğini savunmak ve bunu da işçi sınıfının ideolojik, politik savaş temeline dayandırmaktır.

DİSK yöneticilerinin yeni bir «sosyalist parti kurma girişimleri eskidir. Daha 7. sayısıda, Savaş Yolu (Ocak 1979), girişimi açığa vurmuş, durumu sergilemişti. O zamandan bu yana, DİSK'in tabansız tepe yöneticileri, «demokratik platform»la «iş»i kotarmaya çalıştılar, bu da sökmeyince platformun çalışmalarını bilinçli olarak yozlaştırıp, 14 Ekim seçimlerinin sonuçları alınıncaya kadar sessiz kalmayı yeğlediler.

Tabansızların yeni parti kurma girişimlerinin altında yatan nedir?

CHP yöneticilerinin yaymaya çalıştığı reformist umutlar kısa sürede boşa çıktı. Burjuva reformist politika, iflas etti. İşçi sınıfı, emekçi yığınlar, gözlerini bunalımdan tek doğru çıkış yolunu gösteren Türkiye işçi sınıfının politik örgütüne ve sol güçlere çevirmiş bulunuyorlar. Özellikle seçimlerden sonra oluşan yeni koşullarda ilerici demokratik güçler, eylem birliği yolunda **somut** adımlar atmaya başladılar. Demirel'in bu Amerikancı ve sıkıyönetimci yönetimin işbaşına gelmesiyle yığınların sola yönelmesi daha da genişledi. CHP sağ kanat yöneticilerinin gericilikle uzlaşma çizgisini sürdürmesi karşısında CHP içindeki demokratik güçler, komünistlerle, sosyalistlerle, ilerici demokratik güçlerle eylem birliğini kurmaya daha hazır hale geleceklerdir.

İşte bu gelişmeler gerici egemen güçleri, tekelci burjuvaziyi korkutuyor. Onlar, bu gelişmeleri engellemek için, işçi sınıfının ilerici, demokratik güçlerin eylem birliğini bölmeyi ve parçalamayı DİSK'in örgütsel bağımsızlığını torpilleyici ve onu işçi yığınlarından yalıtlamayı amaçlayan her çıkışı tüm gücüyle destekliyor.

Yeni parti girişimlerinin işçi ve demokratik hareket içinde oluşan olumlu gelişmeleri engellemekten başka bir işlevi yoktur. DİSK'in tabansız yönetiminde kaynaklanan bu yeni bölücü girişimlerin başını, işçilerin «karanlık» dediği kişilerin, sosyal reformist öğelerin çekmesi yeterli bir veridir. Bunlar burjuva uzlaşmacılığını işçi sınıfına yaymaya, sosyal reformist tohumları bu hareket içine saçmaya çalışıyor; şimdi bunu politik bir örgütle yapmaya yelteniyorlar. DİSK'i kendi politik çizgilerine, bölücü girişimlerine **araç** yapmak istiyorlar. Halk ve özgürlükler düşmanı bir programla ortaya çıkan Demirel'den «işçilerin yaşam koşullarını iyileştirmesini isteyebilecek kadar DİSK tabanına ihanetin göbeğinde çırpınan Işıklar, «bu girişimle DİSK'in kitle niteliğine zarar vermeyeceğiz» diyor. «Hiçbir şeyde birleşemeyen sol, DİSK'in bu önerisi karşısında birleşti» diye üzüntüsünü belirtiyor. Böylelikle bu provokatif bölücü girişime hala sahip çıktığını, **buradaki rolünü**, itiraf ediyor.

İzlenecek yöntem ne olursa olsun, böyle bir girişim DİSK'in örgütsel bağımsızlığını torpilleyecek, onu kesinlikle bölecek, tabanını daraltacak, DİSK'i geniş işçi yığınları içinde yalıtlayacak ve dolayısıyla işçi sınıfının birlik, eylem birliği savaşımına ve sendikal harekete zarar verecektir.

Gerici egemen güçlerin isteği de budur.

DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, bu serüvenci bölücü, oportünist girişimlere araç olmamalıdır. Böyle bir girişimde bulunanlar ya bunu göremiyorlar ya da bunu bilinçli yapıyorlar. Başka olasılık yoktur ve her iki durum, tabansızların, Işıklar ve Nebioğlu gibi karanlık kişilerin, sosyal reformist öğelerin, DİSK'i daha nerelere dek sürükleme niyetinde olduklarını kanıtlamaktadır.

Bilinçli işçiler, işçi sınıfımızın birliğine, buna giden yolda girişilecek eylem birliğine yüksek değer biçiyorlar.

DİSK'in bu süreçte üzerine düşen sorumluluğu yerine getirici nitelikte olabilecek en küçük adımlarını destekleme gerektiğini belirtiyorlar. **Ama açıktır ki bölücü girişimlerin antikomünist tutumların böylesi bir süreçte yeri yoktur.** Tersine, işçiler, bu gibi yanlış eğilimlerle **kesin ve sonuç alıcı** bir savaş sürdürmeden, DİSK'in bu yolda olumlu adımlar atmasının olanaksızlığını görüyorlar. İhraç kararları tümüyle **geçersizleştirilmeden**, hükümet Türk-İş ve tekellerle imzalanan sarı uzlaşma **yırtılıp atılmadan**, antikomünist tutumları **kökünden** söküp kırmadan, tabanın eğilimlerini yansıtan bir yönetimi işbaşına getirmeden, DİSK'in işçi sınıfının birliğine hizmet edici adımlar atması **olanaksızdır.**

İşçi sınıfına, ilerici demokratik güçlere düşen görev bu girişimlerin içyüzünü **açığa vurmak**, en geniş emekçi yığınların eylem birliğini savunmak ve bunu da işçi sınıfının **ideolojik, politik savaş temeline** dayandırmaktır. Her türlü bölücü girişimlerin **panzehiri** işçi sınıfının, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliğidir.

Toplu sözleşme savaşımı

İŞÇİ sınıfının MESS ve Tekstil patronlarına karşı başlattığı toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor. Tekellerin, holdinglerin arka çıktığı Amerikancı, Sıkıyönetimci Demirel iktidarının işbaşına gelmesiyle toplu sözleşme savaşımı **daha çetin** bir aşamaya girdi. Çünkü Demirel iktidarı halkımıza, ulusal çıkarlarımıza karşıdır. İşçi sınıfını politik yaşamın dışına atmayı, sendikal hareketin belini kırmayı, sendikaları denetim altına almayı, sınıf sendikacılığını ezmeyi, demokratik hak ve özgürlüklere zincir vurmayı amaçlıyor. Türk-İş başları, sarı Amerikancı, gangster sendikacılar, bu planı onaylıyor.

İşçi sınıfı, toplu sözleşme savaşıyla, yalnız tekellere karşı ileri sürdüğü kalıcı istemleri, ekonomik ve sendikal hakları savunuyor Aynı zamanda orta katmanların, esnaf ve memurların, zanaatkârların, küçük üreticilerin, tüm emekçilerin ekonomik, politik ve sendikal haklarını savunuyor. Yoğunlaşan saldırıların sivri ucunun işçi sınıfına, sınıf sendikalarına yönelmesi bundandır.

Tekeller, toplu sözleşme savaşımını kırmak ve işçilerin ileri sürdüğü kalıcı istemleri hasıraltı etmek için milyarlık fonlar oluşturuyor. MESS patronları Maden-İş üyelerinin hep birlikte saptadığı istemleri elinin tersiyle itmeye yelteniyor, yıllar boyu çetin savaşımlarla kazanılmış en temel kazanımları bile şimdi **geri almak** istiyor. İşçi düşmanı Demirel, işyerlerinde durum saptamasını ayarlayan genelgeyi kaldırdı. Tescilli faşistler, Faik Türünler, Ömer Naci Bozkurtlar, Gültekin Kızılışıklar İçişleri Bakanının odasına hemen yerleştiler. Gericilik böylesi bir yola demokrasi savaşımını geriletmek, sarı sendikaların çöküşünü önlemek, sınıf sendikalarının güçlenmesini engellemek, işçi direnişlerinin üzerine daha sert gidebilmek için başvuruyor. Adana'da tekstil patronları, sarı sendikanın çöktüğünü, Tekstil sendikasının örgütlenip güçlendiğini görünce, 1300 işçiyi işten attı. **DİSK'e** bağlı Bank-Sen, provokasyona sürüklenmek istendi. Bütün bunlar, tekellerin, sıkıyönetimin ve Demirel yönetiminin, sınıf sendikalarına karşı artan saldırılarının niteliğini ortaya koyuyor.

Tekellerin bu gerici, baskıcı planlarına karşı işçi sınıfımızın ekonomik savaşımı, politik savaşla örüldüğü zaman başarıya ulaşır. Görev, grevlerle, toplu sözleşmelerle sürdürülen ekonomik savaşa politik içerik kazandırmak, işçi sınıfı savaşının bu iki yönü arasında organik bağ kurmaktır. **Ne bu savaşı ekonomik çerçeve içinde sınırlamak ve ne de serüvencilik... Şu kesin ve açıktır:** Ya sendikal hareketin birliğinden yana tekellere karşı olunacaktır. Ya da sendikal hareketin birliğine karşı tekellerden yana olunacaktır. Başka yol yoktur. Bu nedenle işçi sınıfının örgütlü gücünün savaş yolunda yürüyenler, ilerici demokratik güçleri, soldaki tüm örgütleri, emperyalizme, tekellere, sıkıyönetime ve faşist saldırılara karşı olan herkesi, toplu sözleşm savaşımını desteklemeye, bu sava çevresinde eylem birliğini oluşturmaya çağırıyorlar.

Gelişmeler, işçi sınıfı hareketinde dayanışma ve eylem birliği yolunda somut adımlar atıldığını, pratik girişimlerde bulunulduğunu kanıtlıyor. Eylem birliğinden korkan sağ ve sol oportünistler ve maocu karşı devrimciler, toplu sözleşme savaşını işçi sınıfının politik savaşından koparmak için provokasyonlara başvuruyor, dolayısıyla tekellere hizmet ediyorlar Toplu sözleşme savaşını, devrime dolaysız gitme aracı gibi göstermeye yeltenen kimi sol hokkabazlar da, demagojileri ve tehlikeli eğilimleriyle işçi sınıfının birliğine, genel olarak da devrim hareketine zarar veriyorlar.

Kuşkusuz, toplu sözleşme savaşımı, ileri savaşlar için önemli perspektifler taşıyor. Politik ve ekonomik işlemler temelinde organik bütünlük içinde yürütülecek toplu sözleşme savaşımı ve bu savaşım çevresinde oluşturulacak güçlü bir dayanışma ve eylem birliği, işçi sınıfının emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesinde ve baskıcı rejimin geriletilmesinde, demokratik hak ve özgürlüklerin savunulmasında çok önemli bir rol oynayacaktır. Böylesi bir savaşım, sosyalizme açılan demokratik devrim yolunda daha elverişli olanaklar sağlayacaktır.

Bunun için, işçi sınıfının, solun, en geniş emekçi yığınlarının eylem birliğini sağlamak ertelenmez bir sorundur.

"Sovyet Tehdidi" masalıyla silahlanma yarışını körükleyen ABD ve NATO elebaşları, şimdi de Perşing-2 ve Kruyz füzeleriyle, ölüm tacirlerine yeni pazarlar açmaya çalışıyor. Füzelerin Türkiye ve Avrupa topraklarına yerleştirilmesi, Türkiye ve Avrupa'ya biraz daha fazla ölüm, biraz daha fazla açlık, pahalılık, işsizlik ve sömürü getirmek demektir. Sovyetler Birliği bu konudaki çabalarıyla da barışın ve halkların en kararlı dostu ve savunucusu olduğunu kanıtlıyor. Ülkemizde NATO Güney Komutanlağına gönderilen onbirlerce posta kartında şöyle yazıyor: "Ölüme, esarete ve açlığa karşı olduğum için NATO'ya ve füzelerine de karşıyım. Aşımızdan ve ekmeğimizden kesilen paraların, ülkelerimizin kalkınması yerine insanları öldürecek silahlar yapılmasında kullanılmasını istemiyorum. Barış, bağımsızlık, ve insanlığın mutlu geleceği için füzelere hayır diyorum"

NATO'ya ve yeni ölüm füzelerine hayır

BİLİNDİĞİ gibi ABD ve NATO emperyalistleri son günlerde, yumuşama sürecini baltalayacak, dünya barışı için büyük tehlike oluşturacak yeni bir tezgahın içindedirler. Bu güçler, Avrupa ülkelerine yeni nükleer başlıklı Perşing-II ve Kruyz füzeleri yerleştirmeye çalışıyorlar.

Emperyalist çevrelerin göstermeye çalıştığı gibi bu plânlar sıradan, önemsiz bir silah arttırımı değil, hepimizi, tüm dünyayı derinden ilgilendiren büyük bir tehdittir.

1. Bu füzelerin yerleştirilmesi, SALT anlaşmalarının getirdiği kazanımları sıfıra indirebilir. SALT (Stratejik Silahların Sınırlandırılması) Anlaşmalarıyla SSCB ve ABD'nin yeni uzun menzilli nükleer silahlar üretimi durdurulmuştu. Stratejik silahlar, kıtalararası yani ABD'den ateşlendiğinde, Sovyetlere ulaşabilecek (ya da tersi) silahları içeriyordu. Şimdi ABD, Avrupa ülkelerinden doğrudan SSCB'deki hedeflere ulaşabilen bu yeni füzeleri ortaya sürüyor. Gerçekte bunlarda stratejik silahlardır. ABD, böylece Sovyetlerin ve tüm barış güçlerinin uzun yıllar savaşımıyla imzalanan SALT Anlaşmalarını dolaylı yollardan savuşturmaya çalışıyor.

2. Yeni nükleer füzelerin yerleştirilmesi, emperyalist ve sosyalist sistemler arasındaki güç dengesini bozarak, Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem için yepyeni bir tehlike oluşturuyor. Doğal olarak, SSCB ve diğer sosyalist ülkelerde bu füzelere karşı yeni silahlar üretmek zorunda kalacaklardır. Bu durum, silahlanma yarışının hızlanmasından başka bir şey değildir. Ve dünyayı yeni bir soğuk savaş dönemine itebilir.

3. Bu girişim yalnızca askersel değil, aynı zamanda politik bir olaydır. Emperyalistlerin askersel güç dengesini kendilerinden yana değiştirme çabası, politik alana da yansıyacaktır. Helsinki Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Anlaşmasının yaşama geçirilmesini, detant sürecini tehlikeye düşürebilecektir.

4. Silahlanma yarışının hızlanması, devlet bütçelerinin daha büyük bölümlerinin askersel harcamalara ayrılması demektir. Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler, bir yandan halklarının refah düzeyini yükseltmek, böylece yaşayan sosyalizmin utkusunu kanıtlamak, öte yandan gelişmekte olan ülkelere yaptıkları karşılıksız yardımlar için gerekli olan fonlarının bir bölümünü, daha çok silah üretimine ayırmak zorunda kalacaklardır.

Yeni nükleer füzeler, ülkemizi de doğrudan ilgilendirmektedir. Çünkü:

1. Füzelerin bir bölümünün Türkiye'ye de yerleştirilmesi söz konusudur.

2. Türkiye, topraklarına yerleştirilse de yerleştirilmese de, bir NATO üyesi olarak bu füzelerin üretimine mali katkıda bulunmak zorundadır.

Yalnız, Perşing II füzelerinin salt nükleer başlıklarının maliyeti, 1 milyar dolar olarak hesaplandığından, sırtımıza binecek yeni silahlanma yükünün milyarlarca liraya ulaşacağını görmek, zor değildir.

3. Bu füzelerin bazı parçalarının ülkemizde imal edilmesi için girişimler olduğu bilinmektedir. Bu tekellerin çıkarları doğrultusunda, ekonomimizin Militaristleşmesi ve daha da dışa bağımlı hale gelmesi için bir adım olacaktır.

Öte yandan, L. Brejnev, geçen ay Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin 30. kuruluş yıldönümü dolayısıyla, Berlin'de yaptığı konuşmada, şu somut önerileri getirmiştir:

● Sovyetler Birliği, yeni nükleer füzelerin Avrupa'ya yerleştirilmesine karşılık, ülkesinin batı bölgesinde bulunan nükleer silahlardan indirim yapacaktır.

● Sovyetler Birliği, **hiçbir karşılık beklemeden**, Orta-Avrupa'da bulunan silahlı kuvvetlerinden bir yıl içinde 20 bin asker, bin tank ve diğer teknik askersel araç indirimi yapacaktır.

● Sovyetler Birliği, nükleer silah üretmeyen ve topraklarında bulundurmayan ülkelere karşı hiç bir zaman nükleer silah kullanmayacaktır.

Brejnev'in önerileri, SSCB ve diğer sosyalist ülkelerin barışçı politikalarını bir kez daha ve yadsınamayacak biçimde ortaya koydu. Bu öneriler, barıştan yana tüm güçler ve kişilerce son derece olumlu karşılanırken emperyalist güçleri, paniğe sevketti. CHP'nin üye olduğu Sosyalist Enternasyonal'de Brejnev'in önerilerini destekledeğini açıkladı.

Bilindiği gibi, Dünya Barış Konseyi, 27 Kasım'ı Yeni Nükleer Füzelere Karşı Uluslararası Eylem Günü ilan etti. Barış Derneği de, 27 Kasım'ı içine alan haftayı bir kampanya biçimine dönüştürme kararı aldı ve bu doğrultuda tüm ilerici demokrat ve barışsever güçlere çağrıda bulundu, eylem birliği önerdi. Bu çağrıya olumlu yanıt veren TİP ve TSİP'in katılımıyla gerçekleştirilen eylem birliği, pek çok sendika, köylü örgütü, demokratik kitle ve meslek örgütlerini kapsayan bir genişliğe ulaştı. Böylesi geniş bir eylem birliği içinde gerçekleştirilen kampanyada, şu merkezi program gerçekleştirildi: ● İzmir'de yürüyüş ve miting (24 Kasım) ● Bursa'da kapalı salon toplantısı (25 Kasım) ● Ankara'da örgüt temsilcilerinin katılacağı bir sempozyum (27 Kasım) ● Eskişehir'de kapalı salon toplantısı ● İstanbul'da gece.

Ayrıca İzmit'te 8 Aralık günü miting ve yürüyüş yapılacak.

Yiğit yurtsever gençler de emperyalist ölüm füzelerine birlikte karşı duruyorlar.

KAMPANYA BİTMEMİŞTİR

Kampanya bitmemiştir. Bu kampanyayı füzelerin yerleştirilmesi önlenene dek sürdürmek, buna tüm gücümüzle katılmak, geliştirmek ve yaygınlaştırmak, bütün illerde, bu konuda eylem birlikleri oluşturmak gerek. Kampanyanın yöneleceği somut hedefler açıktır: ● Yeni nükleer füzeler Avrupa'ya ve Türkiye'ye yerleştirilmemelidir. ● Ülkemiz tüm nükleer silahlardan arındırılmalıdır. ● Ülkemizi bir barut fıçısına döndüren ve bizi hiç ilgimiz olmadığı halde büyük bir tehlikeye sokan ABD ve NATO üsleri sökülmelidir. ● Bütçemizin büyük bölümünü silahlanma harcamalarına ayırmamızı dayatan, komşularımızla dostluk ilişkileri kurmamızı ve geliştirmemizi engelleyen NATO'dan çıkılmalıdır.

● Silahlanma yarışına son verilmeli, bu paralar yeni iş, eğitim, konut ve benzeri gereksinimleri ize harcanmalıdır. Çünkü 1978 yılında sanayi yatırımlarına (yani yeni iş alanlarına) 100 lira yatırılmışsa, NATO harcamalarına 225 lira harcanmıştır. 1978 yılında NATO harcamalarına 53 milyar lira gitmiştir. Bu parayla 10 adet merkezi sulama sistemi, 3 elektrik santrali, 50 merkezi içme suyu ve kanalizasyon tesisi ve 35 adet irili ufaklı fabrika kurulabilirdi. Yalnız 1979 başında, imzalanan bir anlaşmayla kabul edilen ve Sovyetler Birliğini gözetleyecek yeni bir casus uçak şebekesinin maliyeti 516 milyon dolardır. Bu parayla, bir çelik fabrikası, bir traktör motorları fabrikası, iki takım tezgahları fabrikası, üç kağıt fabrikası, bir tekstil fabrikası, bir inşaat makinaları fabrikası, bir ağır sanayi teçhizat fabrikası kurulabilir, ya da bu parayla 200 bin çocuğa tam teşekküllü kreş açılabilirdi.

NATO'nun ABD militarist çevrelerinin girişimleri, gerçekte bir «Sovyet tehdidi» olmadığını, tersine barış için savaşımda en önde SSCB'nin yürüdüğünü, gerçek tehlikenin emperyalizmden kaynaklandığını yeterince göstermektedir Bu, halkımız üzerindeki antisovyetizmin kırılmasında önemli bir noktadır. Yanısıra, silah tekellerinin ekonomik bunalımdan kurtulmak için silahlanma yarışını dayattığını, bundan tek kârlı çıkanın kendileri olduğunu kanıtlamak için de önemli bir araç durumundadır.

Burjuva hükümetleri bunalımı çözemez!

1960'lı yılların sonlarında emperyalist-kapitalist sistem yeniden derin bir bunalımın içine girdi. Bu bunalım, tüm kapitalist ülkeleri, bu arada ülkemizi de etkisi altına aldı. Türkiye kapitalizmi 1970'den beri gitgide derinleşen ve süreklileşen bir bunalım içinde. 12 Mart faşist tipi yönetim, Türkiye kapitalizmini bu bunalımdan aşıramadı aşıramazdı da. Burjuvazi bunalımdan çıkabilmek için 12 Mart faşist tipi yönetim de dahil, kapitalizmin tüm yol ve yöntemlerine başvurdu, vuruyor. Burjuva hükümetlerinin birisi gidiyor, bir başkası işbaşına geliyor. Ne var ki hiçbir burjuva hükümeti, bunalıma en küçük bir çözüm bulamıyor.

Burjuva partileri, politikacıları ve ideologları, bunalımlara neden olarak birbirlerini görüyor, hep birbirlerini suçluyorlar. Ama bir noktanın açığa çıkmaması için, yani bunalımların temel nedeninin kapitalizm bu sömürü düzeni olduğunun anlaşılmaması için, büyük bir özen gösteriyorlar. Onlara sorarsanız kapitalizm teriemizdir ve tüm sorun, yönetim yetersizliği ve güçlü hükümetlerin yokluğudur. Aslında yönetim yetersizliği, güçlü hükümet yokluğu vb., burjuvazinin içinde debelenip durduğu ekonomik bunalımın burjuva siyasal düzeyine yansıyışından başka bir şey değildir. Gerçekten de ekonomik temelde ortaya çıkan bunalım; toplumsal ve politik düzeylere de yansıyor, bu düzeylerdeki yapıları sarsıyor.

Kapitalizmin temel çelişkisinden kaynaklanan bu ekonomik temeldeki bunalım, son tahlilde, sınıfsal düzeyde önemli bir çelişkide kendini ortaya koyuyor. Bu, ulusal demokratik güçler ile, emperyalizm işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak beyleri arasındaki çelişkidir. Ekonomik bunalımın derinleşmesi, bu çelişki çerçevesinde sınıf savaşımının keskinleşmesi sonucunu doğuruyor.

Burjuva hükümetleri bunalımı aşacağız diye yola çıktılar

Süleyman Demirel'in başkanlığında kurulan 1. MC Hükümeti, bunalımın derinleşmekte olduğu bir dönemde, 31 Mart 1975 tarihinde işbaşına geldi. Nitekim bu durum, 1. MC'nin Hükümet Programında, **«siyasi ve iktisadi istikrarın sağlanması yolundaki çabalarımızın yanında, duraklamış olan yatırım ve kalkınma hamlesini yeniden harekete geçirmek için gerekli tedbirleri alacağız»** tümcesiyle dile getirildi.

1. MC Hükümeti, ekonomik ve sosyal yapıyı sarsan bunalımları aşmak ve emekçi yığınların yaşam koşullarını iyileştirmek iddiasıyla yola çıktı. Bu iddia ve vaatler, Hükümet Programında şöyle yansıdı:

1) Enflasyonla, pahalılıkla, yoksullukla, kıtlıkla, işsizlikle mücadele edeceğiz.

2) Yatırım, üretim ve ihracatı içinde süründüğü durgunluktan kurtaracağız.

3) Türk parasının iç ve dış değerinin korunmasına itina gösterece ğiz.

4) Yoksulluk sömürüsü yapmayacağız, fakat yoksulların, dar gelirlilerin acı ve ızdıraplarını ciddi tedbirlerle gidermeye çalışacağız.

Bu vaatlerle yola çıkan 1. MC Hükümeti, 31 Mart 1975'ten 21 Haziran 1977'ye kadar işbaşında kaldı. 21 Haziran 1977'de Bülent Ecevit CHP Azınlık Hükümetini kurdu. Güvenoyu alamadı. Ve 21 Temmuz 1977'de 2. MC Hükümeti işbaşına geldi.

2. MC'nin programında da, üç aşağı beş yukarı aynı iddia ve vaatler yer aldı. 1 nci ve 2 nci hükümetleri, bunalımların hiçbirisine en küçük bir çözüm getiremedi. Bunalım çok daha ağırlaştı ve 5 Ocak 1978'de 2. MC yıkılıp gitti. Yerine, CHP ağırlıklı hükümet geldi. Ve 22 ay işbaşında kaldı.

MC hükümetlerinde olduğu gibi CHP ağırlıklı Hükümet de, bunalımları çözümleyeceği ve emekçi halkın yaşam koşullarını iyileştireceği vaat ve iddiasıyla yola çıktı. Bu iddialar Ecevit Hükümeti'nin Programında şöyle ifade ediliyordu: **«Bu nedenlerle, enflasyon hızının yavaşlatılması ve plan lı kalkınma kurallarına uygun bir ortam içinde, sağlıklı bir gelişme sürecinin başlatılması, ekonomide ve mali alanda uygulayacağımız politikaların ana hedefi olacaktır... Kısa dönemli olsun, uzun dönemli olsun tüm ekonomik, mali ve sosyal önlemlerde, çözümlerde temel hedefimiz, dar ve değişmez gelirli halkımıza sıkıntı çektirmemek olacaktır».**

Evet, gerici-faşist olsun, reformist olsun, burjuva hükümetleri bunları söylediler, bunları vaadettiler. Bakalım bunlara karşılık neler yaptılar..

Enflasyon ve emekçi yığınların yıkımı

Ekonomik bunalımın gündelik yaşamda dışavurma biçimlerinden biri, enflasyon, pahalılık, fiyatların füze misali yükselmesidir.

1970'lerin başından itibaren ülkemizde enflasyon hızla tırmandı. Bu hızlı tırmanışın başladığı dönemde işbaşına gelen 1. MC Hükümeti, enflasyona karşı savaşı, yukarıda da gördüğümüz gibi, programının en başına yazmıştı. Bir de olanlara bakalım: MC'nin işbaşında bulunduğu 1975-1977 döneminde fiyatlar, resmi istatistiklere göre yüzde 64.6 oranında arttı. O halde, enflasyon konusunda da MC'cilerin söylediklerinin **tam tersi** gerçekleşmiş oldu.

1978 yılında işbaşına gelen Ecevit Hükümeti'nin birinci yılı olan 1978'de, fiyat artışları yüzde 61.9'a yükseldi. 1979 yılında ise fiyat artışlarının yüzde 70'in üstüne tırmanması bekleniyor. Aslında yüksek gibi görünse de bu rakamlar aldatıcıdır. Çünkü bunların hesaplanmasında emekçilerin yaşamsal gereksinimlerini gözönünde tutan bir gösterge esas alınmamıştır. Emekçi yığınların fiziksel varlıklarını sürdürebilmeleri için ilk ağızda gerekli duydukları temel gıda maddeleri fiyatlarındaki artış ise resmi istatistiklerin çok üzerindedir. (Bak Tablo)

Tablodan açıkça görüldüğü gibi, **1975-1979 döneminde, temel gıda maddelerinin fiyatları,** yüzde 201 ile yüzde 717 arasında, **ortalama olarak ise yüz de 459 artmıştır.**

Daha öncelere gitmeye gerek yok. 1. MC, 2. MC ve Ecevit Hükümetleri, hep oy istedikleri yığınlara «refah» vaadleriyle, onların ekonomik sorunlarını çözme vaadleriyle gelmişlerdir. Oysa, 1975-1979 döneminde emekçi sınıfların yaşam düzeylerinin nasıl gerilemiş boyutlarda gerilediği Türkiye'de herkesin, her emekçinin kendi yaşam deneyleriyle bildikleri bir gerçek olduğu kadar, istatistik verilerin de açıkça gösterdiği bir gerçektir.

Fiyatların ortalama yüzde 459 oranında arttığı bir dönemde.

Net ücret artışları şöyle: 1975'te yüzde 18.9, 1976'da yüzde 26.7.1977'de yüzde 22.8, 1978'de ise yüzde 25.1. Yani 1975-1978 döneminde net ücretler ortalama olarak yüzde 23.4 artmış tır. İşte MC'lerin ve Ecevit'in tüm iddialarına karşın işçilerin, ücretlilerin yaşam koşullarına karşın koşullardaki kötüleşme gerçekte bu boyutlardadır.

İşçilerin ve diğer emekçilerin yaşam koşullarındaki göreceli (nisbi) kötüleşmeyi de bu kesimlerin ulusal gelir içinden aldıkları payların bu dönem içinde nasıl bir seyir izlemiş olduğuna bakarak anlayabiliriz.

1970 yılında işçilerin ulusal gelir içindeki payına 100 dersek 1973 yılında bu pay 57'ye düşmüştür. Maaşlıların ulusal gelirden aldıkları pay da 1970'de 100 ise, 1978'de 65.7'ye düşmüştür. Tüm köylülüğün ulusal gelirden aldığı pay 1970 yılında 100 olduğu kabul edilirse, 1978'de 71.2'ye düşmüştür. Bu rakamlar da aslında gerçek durumu olduğu gibi yansıtmamaktadır. Eldeki veriler köylülük için de zengin köylü, büyük toprak sahibi vs. ayrımı yapmadığından topraksız az topraklı ve orta köylülerin gelirleri gerçekte çok daha fazla düşmüştür.

Oysa aynı dönemde geçerken söyleyelim, tekeller kârlarına kâr katmışlardır. Son olarak, Sakıp Sabancı'nın 22 Kasım 1979 tarihinde yaptığı açıklamada görüldüğü gibi, tekeller 1978 yılında olduğu gibi, 1979 yılında da yüzde 100.'ün üzerinde kâr sağlamıştır.

İşsizlik

Ekonomik bunalımın emekçileri yıkıma sürükleyişi bir diğer noktada daha kendini gösteriyor. Bu, işsizliktir.

Türkiye'de 1963 yılından bu yana, yürürlükte olan tüm plan ve programlarda işsizliğin ortadan kaldırılması temel bir **«ilke»** olarak yer aldı. Tüm burjuva partileri, politikacıları ve devlet adamları, işsizliği ortadan kaldıracaklarını öne sürdüler. Buna karşın, Cumhuriyet tarihi boyunca işsizlik sürekli ve artarak varoldu.

Resmi verilere göre bile, Türkiye'de işsizler ordusu **sürekli** büyümektedir. DPT saptamalarına göre, 1963 yılında 1 milyon 512 bin kişi olan açık işsiz sayısı, 1975 yılında 1 milyon 924 bine yükselmiştir. MC dönemlerinde ise, 1975 yılında 1 milyon 924 bin olan açık işsizlerin sayısı, 1976'da 2 milyon 115 bine ve 1977'de de 2 milyon 175 bine yükseldi. CHP ağırlıklı Hükümet döneminde de, açık işsizler ordusu daha büyüdü. Nitekim 1978'de açık işsizler ordusuna 111 bin kişi daha eklenerek, bu büyüklük 2 milyon 286 bin kişiye yükseldi. Bu, resmi verilere göre, ülkemiz faal nüfusunun yüzde 14'ünün, yani her 100 kişiden 14'ünün açık işsiz olması demektir.

Döviz Darboğazı

Türkiye kapitalizminin en önemli bunalımlarından biri de döviz darboğazıdır. Bu darboğaz yalnızca genel ekonomi için değil, aynı zamanda sınıfsal açıdan da büyük önem taşıyor. Bu bunalım, burjuvaziden daha çok emekçi yığınları olumsuz yönde etkilenmektedir.

Döviz kıtlığı nedeniyle ekonominin gerek duyduğu dışalımların ya-

TEMEL GIDA FİYATLARINDAKİ ARTIŞLAR

Maddeler	1975 Fiyatı	1979 Fiyatı	Fiyat Artışı %
Et	35.70	180.00	404
Kuru baklagiller	15.00	60.00	300
Yumurta	1.10	5.00	355
Süt	7.00	25.00	257
Beyaz Peynir	25.00	120.00	380
Margarin	11.95	36.00	201
Zeytinyağı	23.10	85.00	268
Pirinç	6.12	50.00	717

pılamaması yatırım ve üretim büyüklüklerini gerilemekte ve bu durum, işsizliği, pahalılığı, kıtlık ve yoklukları daha körüklemekte, kuyrukların uzamasına, karaborsanın başını alıp gitmesine yol açmaktadır.

Bunun yanısıra bir diğer süreç işlemektedir. Dışalımların resmi yollardan yapılmaması, tekellerin gayri meşru yollardan girdi sokarak karaborsa fiyatlarını halka dayatmalarını getirmekte bu yollardan girdi sağlanması, Tahtakale Merkez Bankası gibi kaçak döviz borsalarını geniş boyutlara ulaştırmakta. Bu durum, karşılıksız para basmayla birlikte, Türk parasının sürekli değer kaybetmesini getirmektedir.

Nitekim 17 Nisan 1975'te 1 Mark 815 kuruşken, bugün 25 lira 94 kuruş oldu. Aynı şekilde 17 Nisan 1975'te 1 dolar 14 lira iken, bugün 47 lira 10 kuruş. Bir başka deyişle, bu dönemde, Türk parasının Mark karşısında değeri yüzde 300, Dolar karşısında değeri de yüzde 237 oranında düşürülmüş bulunuyor. Hem MC, hem de Ecevit hükümetleri programında yer alan **«Türk parasının değerinin korunması»** ilkesi yaşama işte böyle geçirilmiştir.

Dış Ticaret açığının kapatılmasına gelince: 1. ve 2. MC hükümetlerinin işbaşında bulunduğu 1975-1977 döneminde Türkiye, 15 milyar 664 milyon dolarlık dışalım ve 5 milyar 114 milyon dolarlık da dışsatımda bulunmuş. Böylece, 1972-1974 dönemine oranla dış ticaret açığı üç katı artarak, 3.6 milyar dolardan 10,5 milyar dolara yükselmiştir.

CHP ağırlıklı hükümet de, temel bir ilke olarak, dış ticaret açıklarını geriletmeyi ve döviz darboğazını aşmayı hedeflemiştir. Sonuç ortada, yoklar, kuyruklar, 1978 yılında, 1977'ye oranla dış ticaret açığının 4 milyar 43 milyon dolardan 2 milyar 311 milyon dolara inmesi, kesinlikle bir iyileşmenin sonucu değil: **döviz yokluğu nedeniyle dışalım gereklerinin karşılanamayışının** sonucudur.

Türkiye ekonomisi, gerekli yatırımları yapabilmek sanayinin girdi gereksinimlerini karşılayabilmek için, yılda ortalama 7 milyar dolar büyüklüğünde dışalımda bulunmak zorunluğundadır. Ayrıca faizleriyle birlikte 30 milyar dolara yaklaşan dış borçların önümüzdeki yıllardan itibaren yılda yaklaşık 3 milyar dolarlık taksitlerini ödemek durumundadır. O halde Türkiye'nin yıllık döviz gereksinimi, yılda 10 milyar dolayını bulmaktadır.

Bu büyüklüğe karşılık Türkiye ekonomisinin 2,5 milyar doları dışsatım ve 1,5 milyar doları da işçi dövizlerinden olmak üzere, toplam 4 milyar dolar dolayında döviz potansiyeli vardır. O halde kapatılması gereken döviz açığı 6 milyar doları bulmaktadır.

Döviz darboğazı üretime, yatırıma ve kalkınma hızına yansımaktadır. 1976 yılından itibaren üretim, yatırım ve kalkınma hızı büyüklükleri gerilemiş. Türkiye'nin ulusal gelir artış hızı, 1977'de yüzde 4'e ve 1978'de yüzde 3'e düşmüştür. DİE'nin yaptığı hesaplamaya göre, 1979'da Türkiye'nin ulusal gelir artış hızı, yüzde 2.8 olarak gerçekleşecektir. Bu oranları kişi başına düşen gelir açısından değerlendirecek olursak, Türkiye'nin kalkınma hızı, 1977'de yüzde 1.5, 1978'de yüzde 0.5 ve 1979'da da yüzde 0.3 olarak gerçekleşecek, yani hemen hemen hiç bri artış sağlanamayacaktır.

Kuşkusuz, Türkiye ekonomisinin bunalımları, tüm bu sayılanlarla sınırlı değildir. Ekonominin ana sektörleri ve alt kesimleri arasındaki dengesizliklerden oransızlıklara enerji yetersizliğinden yokluklara, kıtlıklara ve uzanan kuyruklara değin daha pekçoklarını saymak olanaklıdır. Ama önemli olan bunalımın karakterini ve boyutlarını görmektir.

Bunalım kalıcıdır ve burjuvazi için çözümsüzdür

Türkiye'de enflasyonu doğuran iki temel etken vardır. Birincisi karşılıksız basılan paralar ve sonuna değin açılan kredi musluklarıdır. İkincisi bağlı olduğumuz emperyalist-kapitalist sistemdir. Kapitalist emperyalist ülkelerden dışalım yoluyla enflasyon ithal edilmektedir.

Nitekim son üç yıl içinde, büyüme hızının «sıfır» noktasına değin inmiş olmasına karşın, emisyon hacmi (piyasadaki kağıt para miktarı) hemen her yıl yaklaşık yüzde 50 oranında arttırılmıştır. Açılan kredi musluklarından akan paralar, karşılıksız basılan bu milyarlar işbirlikçi tekelci sermayenin, büyük toprak sahiplerinin finans gereklerini karşılamak için basılmaktadır. Bir de, bütçe açıklarını gidermek, KİT'lerin zararlarını ve kamu harcamalarını gerçekleştirebilmek için, devletin para basan matbaaları, üç vardiya halinde çalışmak zorunluğunda kalmaktadır.

İşsizliğe gelince, kapitalizm, işgücünün tümünü üretim sürecine sokamaz. Türkiye'de **derin** bir bunalımın burgacında kıvranan dışa bağımlı kapitalizm için, işsizlik çok daha kalıcı ve çok daha çözümsüzdür. Ve işsizlik, öteki bunalımların da etkisiyle hızla artmakta ve işsizler ordusu çığ gibi büyümektedir.

Döviz darboğazı ise, dış ticaret açıklarından kaynaklanıyor. O zaman yapılması gereken şey, dış ticaret açıklarını ortadan kaldırmaktır. Bunun iki yolu var: **Birincisi,** dışalımları sınırlamak, **İkincisi,** dışsatımları artırmak. Hemen belirtelim, Türkiye'de kapitalizmin, bugünkü dışabağımlı geri teknolojili, tüketim maddelerine dayalı yapısı veri iken, ne dışalımlar sınırlandırılabilir ve ne de dışsatımlar önemli oranda artırılabilir.

Çünkü dışalımları sınırlandırırsanız yatırımlar durur, üretim ve kalkınma hızı büyükleri «sıfır» noktasına iner. Peki dışalımları sınırlandıramıyorsak dışsatımları artıramaz mıyız? Hayır. Çünkü Türkiye'nin dışsatım mallarının üçte ikisinden daha çoğunu, sayısı beşi geçmeyen geleneksel tarımsal ürünler oluşturmakta ve Türkiye ekonomisi, dışarıya önemli oranda sanayi ürünleri satamamaktadır.

Türkiye'nin dışsatımlarını artırabilmesi için tek temel koşul, dışarıya sanayi malları satabilmesidir. Ne var ki, Türkiye'nin dışarıya satabilecek sanayi malları hemen hemen yok gibidir. **Bunun nedeni şudur:** Türkiye yapım sanayii girdi yoluyla dışa bağımlıdır. Küçük ölçek ve geri teknolojiyle çalışmaktadır. Daha çok, dayanıklı ve dayanıksız tüketim malları üretiminde uzmanlaşmıştır. Ve tüm bunların sonucunda da, Türkiye sanayi mallarının fiyatları, dünya pazarlarına oranla en az 2-3 kat daha pahalıdır. Bu durumda **hiçbir** burjuva hükümeti bu ticaret açığını **kapatamaz.**

Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel yönetimi de Türkiye'nin içinde bulunduğu bunalımları çözümlemek iddiasıyla yola çıkmış bulunuyor. Gördüğümüz gibi 1. ve 2. MC ve CHP Ağırlıklı hükümet de aynı iddialarla ortaya çıkmış, fakat hiçbir soruna çözüm getirememişti. Tersine sorunlar ağırlaşarak süregelmişti.

Ne Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel iktidarı ve ne de bir başkası, hiçbir burjuva hükümeti, bu bunalımı aşamaz, sorunlara çözüm getiremez. Çünkü Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin bunalımı öylesine boyutlara ulaşmıştır ki, kapitalizmin araç ve yöntemleriyle böylesi bir bunalıma çözüm bulmak olanaklı değildir.

Ne var ki bunalımdan bir **çıkış yolu** vardır. Bu, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğiyle, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve toprak beylerinin ekonomik ve politik erkini alaşağı etmekten, işçi sınıfının hegemonyasında ileri demokratik bir erki kurmaktan, böylesi bir hükümeti işbaşına getirmekten geçiyor. Bütün bunalımların kaynağı olan kapitalizmi ortadan kaldıracak sosyalizme geçişi sağlayacak adım budur.

sanat emeği yayınları

atao behramoğlu

mustafa suphi destanı

Dağıtım: Temel Dağıtım
Yerebatan cad. Tosyovaklar sok
Beyoğlu Han No: 5/2
Cağaloğlu - İSTANBUL

sanat emeği yayınları

KONSTANTIN PAUSTOVSKI

BATAKLIK

zengin sovyet edebiyatının en iyi örneklerinden biri.

Dağıtım: Temel Dağıtım,
Yerebatan cad. Tosyovaklar sok
Beyoğlu Han No: 5/2
Cağaloğlu - İSTANBUL

ABD Emperyalizminin Ortadoğu'daki konumları sarsılıyor

ORTADOGU'da yığınlar Amerikan emperyalizmini lanetliyor. ABD'nin talan, sömürü, provokasyon tehdit, saldırganlık, tek kelimeyle haydutluk politikası sert tepkiler görüyor. ABD'nin gerçek yüzünü yığınlar giderek daha açık kavrıyor.

İran halkı ABD'nin askeri müdahale tehdidine üç milyon kişilik protesto mitingleriyle cevap verdi. Arap doruk toplantısını gölgelemek için CİA ve Israil ajanlarının Kâbe'de giriştikleri provokasyon ters tepti, müslümanların dinsel inançlarını sömürge girişimi boşa çıktı: birçok İslâm ülkesinde, bu arada Pakistan'da, şimdiye dek görülmemiş yığınsallıkta protesto yürüyüşleri düzenlendi.

Hicret'in 1400. yılı nedeniyle dinsel motiflerle düzenlenen bu gösterilerin en önemli yanı, açık politik nitelik taşımalarıydı. 10. Arap doruk toplantısı, kendi tarihinde ilk kez olarak ABD'nin politikasını protesto etti, toplantı üzerine gölge düşürmesine izin vermedi.

ABD, Ortadoğu'da sarsılan konumlarını, o değişmez tehdit ve şiddet politikasıyla onarmaya çalışıyor. Ortadoğu üzerindeki «büyük cop»u 6. Filo'yu kılıfından sıyırdı. Yeni oluşturmaya başladığı Hint Okyanusu 5. filosunu Basra körfezi açıklarına gönderdi. «Yıldırım orduları»nı hazır duruma getirdi. ABD İran'a yapacağı bir müdahalenin yalnızca Ortadoğu'yu alevler içine sürüklemekle kalmayıp tüm dünyada ciddi sonuçlar yaratacağını bilerek bu şantaja başvuruyor. Piyonu Siyonist İsrail yönetimi bu şantajda yerini alarak Sina'daki üsleri «yıldırım orduları»na açıyor.

Ortadoğu'da güçler ilişkisi, gittikçe ABD'nin zararına gelişiyor. Dünyanın patlamaya en hazır bu bölgesinde iki güç arasındaki savaşım hızını arttırarak sürüyor: bir yanda barış, bağımsızlık ve sosyalizm güçleri, öte yanda emperyalizm - siyonizm - Arap gericiliği bağlaşıklığı. Bu savaşımda birinci güç gittikçe ağır basıyor. Ortadoğu'da işçi sınıfı, emekçiler son yıllarda bölgenin kaderi açısından yaşamsal öneme sahip kazanımlar elde ettiler, ediyorlar. Afganistan'da Nisan Devrimi gerçekleşti: İran'ın antiemperyalist ulusal kurtuluş devrimi ülke ve bölgedeki emperyalist çıkarlara ağır darbeler indiriyor: ABD'nin jandarması Şah artık bölgenin ulusal ve toplumsal kurtuluş güçlerini tehdit edemiyor: NATO'nun Ortadoğu uzantısı CENTO artık yok: Demokratik Yemen ve Etiyopya devrimleri köklü dönüşümler gerçekleştirerek ilerliyor: bölgede yeni bir saldırganlık paktı kurma amacıyla ABD'nin tezgâhladığı Camp David adlı sözde barış anlaşmalarının gerçek yüzü açığa çıktı: Lübnan'da ilerici ulusal güçlerin birliği pekişiyor: Filistin Kurtuluş hareketi yeni konumlar kazanıyor: bölgenin antiemperyalist ülkeleri ve FKÖ, Sovyetler Birliği ile stratejik bağlaşıklığı güçlendiriyor, yeni yeni dostluk ve dayanışma anlaşmaları imzalıyorlar. Bu gelişmeler ABD emperyalizmine Ortadoğu'da zor günler yaşatıyor.

İRAN HALKI BAGIMSIZLIGINI VE EGEMENLİGİNİ SAVUNUYOR

ABD Ortadoğu'da başgösteren yalıtlanma sürecini durdurmak, konumlarını tekrar elde edebilmek için İran devrimini boy hedeflerinden biri haline getirdi, ona saldırıyor. ABD emperyalizmi, İran'daki antiemperyalist gelişmeyi durdurmak, devrimi geriye çevirebilmek umudunu yitirmeyerek bu ülkenin içişlerine karışıyor. Bu amaçla en başta, devrimin henüz çözümleyemediği sorunları sömürüyor, bunlara neşter atıyor.

İran'da, birçok fabrikanın sahibi Batıya kaçtığı için bu fabrikalar kapandı. Açıkta kalan işçiler işsizliği artırıyor; ithal malı hammadde ile çalışan fabrikalara hammadde bulmak gerekiyor; emperyalist tekellerin devrimden sonra uygulamaya başladığı hammadde boykotunu kırmak gerekiyor. Bu nedenlerle İran'da üretim daha da düşüyor; özerklik sorunları, konut sorunu, vb. halâ çözüm bekliyor. Bu bekleyiş, aynı zamanda, devrim liderliğinin, sınıfsal konumu nedeniyle, işçi sınıfından, emekçilerden yana köklü dönüşümler için net bir programa sahip olmamasından da kaynaklanıyor. Bu durum İran liderliğinin çelişkili tutumunda yansıyor; Humeyni bir yandan, Tahran çevresindeki gecekondularda yaşayan yüzbinlerce emekçiye sosyal konut kurulması için emir verirken, öte yandan grevleri yasaklıyor.

Bu sorunlarla birlikte İran devriminin antiemperyalist yönü ülkede ve bölgede başta ABD olmak üzere emperyalist çıkarlara sert darbeler vurdu. Yabancı şirketlerin millileştirilmesinin, ABD ile askeri anlaşmaların kaldırılmasının yanı sıra İran halkı ABD'nin müdahaleci girişimlerini reddediyor. İran halkının kasabı Şah'ın ABD'ye kabul edilmesine tepki olarak ABD'nin Tahran büyükelçiliği işgal edildi, Şah geri istendi. Ama kısa zamanda, sorunun Şah'ın geri verilmesi ile sınırlı olmadığını dile getiren yığınsal gösteriler patlak verdi. Miting alanları ABD'nin tehditlerine, CIA ajanlarının provokasyonlarına karşı protestolarla çınladı.

Bu nedenledir ki ABD emperyalizmi, İran'da yitirdiği konumları tekrar elde etmek için çeşitli müdahale yöntemlerine başvuruyor.

Emperyalist tekeller, Şah döneminde kurulan ve ithal malı hammadde işleyen fabrikalara bu hammaddeleri göndermiyor. CIA ajanları, SAVAK artıkları, iç gericilik örgütleri, sabotajlar, suikastler, azınlıklar arasında kışkırtmalar örgütlüyor. ABD İran'a karşı askeri tehditlerde bulunuyor. ABD emperyalizminin talancı, saldırgan politikası son gelişmelerde iyice teşhir oldu. İran'ın ABD bankalarındaki paralarına el kondu. Parası Şah zamanında ödenmiş olan askeri yedek parçaların sevki durduruldu, ekonomiyi çökertmek umuduyla ABD İran'dan petrol ithaline son verdi. ABD Temsilciler Meclisi İran'a çeşitli yardımları kesti, ABD'deki 50 bin İran'lı sınırdışı edilmeye hazırlanılıyor, tarımsal maddeler boykotu gündemde duruyor. En nihayet İran'a açık askeri müdahale tehdidinde bulunuldu, bölgede gerginlik yaratıldı. Ne var ki İran devrimi'nin daha ilk günlerinden beri böylesi bir girişime karşı açık yanıt vereceğini belirtmiş olan Sovyetler Birliği, son müdahale açıklaması üzerine bir kez daha sınırları çevresinde her hangi bir müdahaleye göz yummayacağını belirtti.

ABD'nin bölgede bir savaş atmosferi yaratmaya çalıştığı şu sırada Türkiye'nin rolü özellikle önem taşıyor. Amerikancı Demirel hükümetinin kurulmasıyla Türkiye'nin İran'a yapılacak bir ABD müdahalesinde atlama tahtası olarak kullanılması tehlikesi artıyor. Türkiye'nin Tahran büyükelçisinin, ABD emperyalizmi ile İran devrimi arasında «arabuluculuk» yapmaya kalkması anlamlıdır. Ama Türkiye halkı, Türkiye'nin Tahran büyükelçiliği önüne çelenk bırakarak dostluk çağırısında bulunan İran halkına en içten dayanışma selamlarını iletiyor; bu dayanışmayı, Türkiyeyi atlama tahtası haline getiren ABD emperyalizmine karşı savaştan ayırmıyor.

İran halkı, egemenliğini korumaya kararlı. İran işçi sınıfının partisi TUDEH, ABD emperyalizmine karşı savaşımda güç ve eylembirliği çağrısı yaptı. Türkiye işçi sınıfı, İranlı kardeşlerinin bu haklı savaşımını destekliyor.

Kıbrıs'ta BM kararları uygulanmalıdır

Emperyalizmi ve NATO, Kıbrıs'ı militarist planlarının içine çekme girişimine hız verdi. Birleşmiş Milletler'in Kıbrıs sorununun çözümüne doğru daha kararlı adımlar atmaya karar vermesi üzerine bu sorunu tam bir kördüğüme dönüştürmeye çalışıyorlar.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, Kıbrıs'ta adil ve kalıcı barışa giden yolu gösteren kararlar aldı. Türkiye hükümetinin uzantısı Denktaş yönetimi ise Genel Kuruldan, Kıbrıs'ın askerden arındırılmasını ve Kıbrıs üzerine BM kararlarına uymayan taraflara yaptırım uygulanmasını öngören kararlar çıkacağını bildiğinden, BM kararlarını tanımayacağını önceden açıklamış bulunuyordu. Şimdi, ABD emperyalizmi ve NATO'nun Kıbrıs'ı batmaz uçak gemisine dönüştürme planına uygun olarak kuzeyde bağımsızlık ilân etmeye hazırlanıyor. Üstelik bağımsızlığın Türkiye hükümetinin onayını almadan ilân edilemeyeceğini açıklıyor.

Barış güçleri çok uyanık ve kararlı olmak zorunda. Kıbrıs'ın bölünmesi, Ada'nın bir NATO üssüne dönüşmesi demek olur. Ada'nın tümünün işgal edilmesini isteyen faşist MHP ve MSP destekli Amerikancı Demirel hükümeti bu tehlikeyi daha da artırıyor.

Bilindiği gibi, Kıbrıs'ta toplumlararası görüşmeler 1979 yaz aylarında tekrar başladı. Ama görüşmelerin hızla çıkmaza girmesi, Kıbrısta adil ve kalıcı bir çözüm isteyen Dünya Barış Güçleri'nde haklı endişeler yarattı. Denktaş yönetimi 19 Mayıs 1979 tarihli 10 ilke anlaşması temelinde toplumlararası görüşmelere yeniden başlanmasını belirtiyordu. Ama BM aynı doğrultuda karar alınca çark etti. Bu kararlara uymayacağını ilân etti. İkiyüzlülüğünü, Kıbrıs'ta adil bir çözümü gerçekte istemediğini kanıtladı. Emperyalizmin ajanı olan bu adam, şimdi şoven provokatif demagojilere başvuruyor. İki toplumu yeniden birbirine düşürmek için çabalıyor.

Kıbrıs sorununun kökeninde iki toplumun birbirine düşmanlığının yattığı iddiasını Kıbrıs halkı reddediyor. AKEL Genel Sekreteri Papaiyannu, sorunun kökenine ışık tutarak daha geçenlerde şunları söyledi: «Emperyalistler, Kıbrıs sorununu, Ada'daki iki toplumun çatışması olarak göstermeye çalışıyorlar. Bu, şovenistler tarafından yayılan bir yalandır. Kıbrıs sorunu, Ada'yı kendi etkileri altına almayı ve kendi stratejik amaçlarına bağlamayı umut eden ABD ve NATO tarafından Kıbrıs'a karşı girişilmiş bir komplonun sonucudur. Partimiz, sürekli olarak onların oyunlarını açığa çıkarıyor, Kıbrıs Rumları ile Türkleri arasındaki karşılıklı anlayışın ve işbirliğinin geliştirilmesi ve bu iki toplumun ortak düşmanına karşı savaşımında dayanışması için savaşıyor.»

Bölge ve dünya güvenliği uğruna Kuzey Kıbrıs'ta bağımsızlık planı bozulmalıdır. Doğrudan ABD ve NATO kaynaklı bu komployu boşa çıkarmak için barış ve demokrasi güçlerinin eylem birliği yaparak Kıbrıs üzerine BM kararlarının uygulanmasını sağlamaları zorunludur. BM kararları her şeyden önce, «Kıbrıs Cumhuriyeti»nin, yani İngiliz üslerinin dışında kalan toprakların tüm yabancı askerlerden arındırılmasını ve Kıbrıs Cumhuriyetinin egemenliğinin bağımsızlığının ve toprak bütünlüğünün sağlanmasını öngörüyor. BM ayrıca, sözkonusu kararının 10. maddesinde, Adadaki İngiliz üslerinin de kaldırılması önerisini «memnuniyetle karşıladığını» açıklıyor.

Bunlar, dünya barış güçlerinin de, öneriyi Birleşmiş Milletlere götüren Bağlantısızların da isteklerini yansıtıyor. BM kararı ayrı-

Ortadoğu'da kalıcı çözüm FKÖ'nün ellerindedir

FİLİSTİN Arap halkının emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı savaşımı yeni ve yüksek konumlara ulaşıyor. Filistin Arap halkının tek yasal temsilcisi FKÖ'nün uluslararası çapta kazandığı tartışılmaz saygınlık, gericiliğin komplolarını geri püskürtüyor, saldırganlık politikası iflas eden siyonist İsrail hükümetini sarsıyor.

İşgal altındaki Arap topraklarında Filistin Arap halkının olağanüstü zor koşullarda FKÖ'yü desteklemek üzere yürüttüğü savaşım, Filistin halkıyla dayanışmayı güçlendiren dünya çapındaki forumlar, Camp David komplosunu çıkmaza soktu. ABD emperyalizminin bölgedeki konumları günden güne sarsılıyor. Bunlar, Arap Ulusal Kurtuluş hareketinin öncüsü Filistin Kurtuluş hareketinin gücüne güç katıyor.

FKÖ önderi Arafat'ın Havana, Viyana, Madrit ve Ankara başarıları Lizbon konferansıyla devam etti. Lizbon konferansına 100'ü aşkın ülkeden barış örgütlerinin çeşitli siyasal eğilimlere sahip 600 temsilcisi katıldı. Türkiye ilerici barışsever güçlerinin sesini yükselten Barış Derneği, Arap ve Filistin Halkıyla Dayanışma Konferansı»nda Filistin halkıyla tam ve sarsılmaz dayanışmasını dile getirdi. Arafat, konferans konuşmasında, Filistin Kurtuluş hareketinin sağladığı uluslararası desteği vurgulayarak şunları belirtti:

«ABD emperyalizminin ve maşası İsrail siyonizminin, FKÖ'yü tasfiye yılı olarak planladıkları 1979 yılı, sizlerin bağlaşıklarımızın, dostlarımızın ve onurlu insanların destek ve dayanışmasıyla Filistin halkının haklarının tanınması yılı oldu. Arap doruğundan, Havana'daki Bağlantısızlar kararlarına dek tüm ulusal ve uluslararası toplantı kararları, başta büyük dostumuz Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkelerin ilkeli ve ardıcıl politikası, Avrupa ve Latin Amerika'da FKÖ'nün daha fazla ülke tarafından tanınması bütün bunlar, Camp David barışının sahteliğini kesin olarak ortaya koymakta ve Ortadoğu'da FKÖ'süz barış olmayacağı gerçeğini vurgulamaktadır.»

Filistin halkının haklı istemlerinin yerine getirilmediği sürece Ortadoğu'da kalıcı bir barışın sağlanamayacağını artık NATO üyeleri dahil pek çok ülke kabul ediyor. Burada özellikle Batı Avrupa sosyal demokratlarını belirtmek gerek. Arafat'ın Sosyalist Enternasyonal Başkanı Willy Brandt ve Avusturya Başbakanı Bruna Kreisky ile görüşmesinden sonra Batı Avrupa ülkeleri FKÖ'yü tanıma yoluna girdiler. Sosyalist ülkelerin ta baştan belirttikleri Filistin halkının tek ve yasal temsilcisi FKÖ'yü, artık 110 dan fazla ülke tanıyor.

SOVYETLER BİRLİĞİ İLE STRATEJİK BAĞLAŞIKLIK GÜÇLENİYOR

FKÖ açısından son gelişmelerin en önemli yanı, SSCB ile stratejik bağlaşıklığın geliştirilmesinde yeni adımların atılması oldu. FKÖ bu bağlaşıklığın zorunluğunu üstüne basa basa vurguluyor.

Arafat son Moskova ziyaretinde, bu konuda özellikle, SBKP Genel Sekreteri Leonid Brejnev'in geçen yıl kendisine söylediklerini sık sık tekrarladı. Arafat'ın geçen yılki Moskova ziyaretinde Leonid Brejnev kendisine, «Filistin halkının nüfusu ne kadar?» diye sorduğunda Arafat «4 milyon Filistinliyiz» diye yanıtlamıştı. Bunun üzerine Brejnev, «bundan böyle 264 milyonsunuz 260 milyon Sovyet vatandaşını da Filistinli sayın» demiştir.

Arafat Moskova'da iken özellikle emperyalist basının SALT-2 konusunda Sovyetler Birliği'ne karaçalma yeltenişlerini boşa çıkarttı. Moskova'dan ayrılmadan önce yaptığı konuşmada, tekelci basının Arap halklarının gözünü boyamak üzere yaymaya çalıştığı, «SALT-2'den sonra Sovyetler Ortadoğu'yu sattı» demagojisinin nasıl bir yalan olduğunun şimdi daha iyi anlaşıldığını belirterek, «Sovyetler Birliği varoldukça Filistin halkı da varolacaktır» diye vurguladı.

ABD'NİN ŞİDDET POLİTİKASI DEĞİŞMEDİ

ABD'nin Ortadoğu politikası eskiden olduğu gibi yine şiddete dayanıyor. Camp David anlaşmaları adındaki sözde barış girişimi de aslında bu şiddet politikasını güçlendirmeye yönelik. Camp David anlaşmalarının imzalanmasından sonra İsrail'in saldırganlığı daha da arttı. Saldırılarda en modern Amerikan silahlarını kullanıyor. Camp David anlaşmalarını imzalayarak ABD'ye büyük bir hizmet götüren Mısır ve İsrail'e Amerikan bütçesinden, yani Amerikan halkının sırtından 5 milyarlık bir fatura ödendi. Bu para, Mısır ve İsrail'in, CENTO'nun yerine kuracakları askersel eksenin silahlandırılması için kullanılacak. Sözde bir barış anlaşması olan Camp David belgelerinde böylesi bir eksenin kurulması için gizli maddeler bulunuyordu. Ama bunların kokusu çok çabuk çıktı. Cam David uyarınca, Sina yarımadasının gerek Mısır'ın, gerekse İsrail'in elinde bulunan bölümlerinde Amerikan askersel üslerinin kurulmasına başlandı. Bu üsler, çeşitli casusluk faaliyetlerinden Amerikan «yıldırım ordusu»na hizmet getirmeye dek çok çeşitli amaçlarla kullanılacak. ABD'nin İran'a müdahale edebilmek için bu üsleri kullanabileceği daha geçenlerde İsrail tarafından açıklandı. Siyonizmin Lübnan'a, Lübnan'daki Filistin direnişine ve ilerici Lübnan hareketine yaptığı saldırılar, işgal topraklarında Arap halka uygulanan baskı ve kıyımlar, İsrail'in Camp David'den güç alarak Filistin sorununu «tamamen ortadan kaldırmak» amacında olduğunu ortaya koyuyor.

İsrail işçi sınıfı, onun öncü gücü İsrail Komünist Partisi, 60 yıl konferansında vurgulandığı gibi, ülke içindeki sorunların çözümlenmesinin Ortadoğu'da adil ve kalıcı bir barış kurulmasından geçtiğinin bilincinde olarak Filistin Arap halkının haklı savaşımını koşulsuz destekliyor.

Filistin Arap halkının kendi bağımsız devletini kurma, kendi yazgısını belirleme hakkı da dahil tüm haklı talepleri karşılanmadan Ortadoğu'da kalıcı bir barışa ulaşılması olanaksızdır. Filistin Arapları hiçbir aldatmacaya kanmadan, baskı ve saldırı karşısında yılmadan savaşımı sürdürmeye kararlı. Ortadoğu'da adil ve kalıcı bir barış, İsrail'in 1967 sınırlarına çekilmesinden Filistin Arap halkının tüm yasal haklarının tanınmasından, bölgedeki tüm devletlerin bağımsızlığının ve güvenliğinin sağlanmasından, sorunların FKÖ dahil bütün ilgili tarafların katılacağı görüşmeler yoluyla çözümlenmesinden geçiyor. Filistin halkı ve onun bağlaşıkları bu uğurda savaşıyor.

---

ca, 19 Mayıs 1979 tarihli 10 maddelik anlaşma temelinde ve BM gözetiminde, yani dış karışma olmaksızın toplumlararası görüşmelere yeniden başlanmasını istiyor ve Kıbrıs konusunda Uluslararası bir konferans toplanması için daha önce yaptığı çağırıyı hatırlatıyor. Bu kararların uygulanmasına uymayan taraflara ise Güvenlik Konseyi'nin yaptırım uygulamasını istiyor.

ABD Emperyalizmi, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve onun Kıbrısta uzantısı Denktaş yönetiminin Kıbrıs sorununa atmaya kalkıştıkları kördüğümü ancak etkin eylembirliği içinde yoğun bir kampanya engelleyebilir. Kıbrısta çözüm, işgalin sona erdirilmesine, Ada'nın tüm silahlardan ve yabancı güçlerden arındırılmasına, soruna, dıştan karışma olmaksızın toplumlararası görüşmeler yoluyla çözüm aranmasına ve sorunun uluslararası yönlerinin Uluslararası bir konferansta çözümlenmesine bağlıdır.

Savaşım bu yönde ilerliyor.

---

kısa... kısa...

Peru KP Kongresi yapıldı

31 Ekim - 4 Kasım tarihinde yapılan Peru KP 7. Kongresine sunulan MK raporunda, ülkede antiemperyalist dönüşümleri gerçekleştirecek, tekelci şirketleri ülkeden atacak sosyalist yönelimli, demokratik bir halk erki kurulması için savaşım verilmesi gerektiği belirtildi. Raporda ayrıca, FKP'nin diğer iki parti ile kurduğu cephe onaylandı. Rapor, hükümetin aldığı son ekonomik önlemlerin bunalımı daha da derinleştirdiğini ve buna karşılık halkın savaşımının yükseldiğini belirtti.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen kongreye gönderdiği mesajda, Amerikan emperyalizminin ve iç gericiliğin Peru'da devrimci süreci geriletmek ve yitirdiği konumları yeniden kazanmak için yoğun bir saldırıya geçtiği, hükümetin izlediği politikanın da bunalımı ve emperyalizme bağımlılığı artırdığı vurgulandı.

TKP MK, İngiltere KP Kongresine başarı mesajı yolladı

İKP 36. Ulusal Kongresine gönderilen mesajda İKP'nin emperyalizme, İngiliz ve Ortak Pazar tekellerine karşı İngiltere işçi sınıfının, emekçilerin demokratik ve sosyal haklar için yürüttükleri savaşların ön sıralarında yer aldığı vurguladı. İKP'nin Avrupa'da ve dünyada barışın güçlendirilmesi, silahlanma yarışına son verilmesi için demokrasi ve sosyalizm için savaştığı emperyalizme gerici faşist ırkçı rejimlere karşı özgürlük savaşı veren halklarla dayanışma gösterdiği belirtilen mesajda ayrıca İKP'nin Türkiye işçi sınıfıyla, illegal koşullarda savaşan TKP ile gösterdiği dayanışmaya da bir kez daha teşekkür edildi.

İsrail KP 60 yıldönümünü kutladı

Parti'nin 60. kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlenen konferansta Birinci Sekreter Meir Vilner, yaptığı konuşmada, İsrail hükümetinin saldırgan politikasının İsrail halkının yaşamsal çıkarlarıyla çeliştiğini belirtti. İKP'nin, hükümetin Arap halka uyguladığı ırkçı politikaya ve ulusal ezgiye karşı çıktığını bildiren Vilner, İsrail'de faşist güçlerin faaliyetlerini artırdığına da dikkat çekerek İsrail halkının bu güçlere karşı birliğinin sağlanmasının zorunlu olduğunu vurguladı. Vilner, Camp David anlaşmalarının Arap halklarının haklı davasına karşı bir komplo olduğunu söyledi ve İsrail'in 1967 sınırlarına çekilmesini, Filistin halkının bağımsız devlet kurma dahil tüm yasal haklarının tanınmasını istedi.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, konferansa yolladığı mesajda İKP'nin 60 yıl önce Filistin KP adıyla kurulduktan sonra uzun yıllar illegal koşullarda Filistindeki Arap ve Yahudi halklarının ulusal kurtuluşu için emperyalizme, sömürge egemenliğine karşı savaştığı, İKP adını aldıktan sonra da İsrail hükümetlerinin emperyalizmle işbirliği ve Arap halklarına düşmanlık ve saldırı politikasına karşı kesin bir savaş verdiği vurgulandı.

"Sol" oportünist serüvenciliğin çürük temeli

BU yazıda, bugün artık açıkça «sol» oportünist konumlara geçen İşçinin Sesi gazetesi çevresindeki bir grubun «zayıf halka», «devrimci durum» ve «devrimci durumda görevler» üzerine görüşleri özetle eleştirilecektir.

Devrimci Durum ve TKP'nin Devrimci çizgisi

TÜRKIYE'de «devrimci durum var mı, yok mu» türünden bir tartışma, TKP için söz konusu değildir. Partimiz bugünkü durumu devrimci durum olarak tanımlamamıştır. Memleketimizdeki çok yönlü bunalımlar derinleşmektedir. Toplumsal çelişkilerin daha da sertleşmesi bunalımın devrimci yönde gelişmesini, bir devrimci durumun oluşmasını sağlayabilir. Bu gün (gelecekte değil) reel olan, egemen sınıfların faşist, ya da profaşist bir diktaya gitme tehlikesidir. Her duruma hazırlıklı olunmalıdır. TKP'nin görüşü budur. «Devrimci durum var mı, yok mu» tartışması içi kof bir tartışmadır. Sorun genel eğilimi görmek ve olasılıkları kavramak, buna uygun somut bir politika çizmektir. TKP'nin böyle bir politikası vardır.

Ülkemizde bugün, sınıfların karşılıklı durumu, sınıfsal güç dengesi işçi sınıfı ve bağlaşıklarının egemen sınıfların üzerinde utkusuna olanak verecek düzeye henüz ulaşmamıştır. Ama TKP, güçler dengesini donmuş kalmış olarak değil, ulusal ve uluslararası ekonomik, politik, toplumsal etkenlerin ve sübjektif etkenin diyalektik bağlamı içinde ele alıyor. Günümüzde, zaman zaman yükselen, alçalan bir süreç içinde, güç ler dengesinin dinamiği, genellikle devrimci güçlerden yana değiş me eğilimi taşıyor. Bu çözümleme partimize geniş bir **ulusal demokratik cepheye yönelik, değişik düzeyde eylem birlikleri** temelinde, yalnız konumları savunma amacıyla değil, bundan öteye, devrimin sübjektif etkeninin henüz olgunlaşmadığı koşullarda ileriye doğru atılım da sağlayıcı **güçlü bir demokrasi hareketi örgütleme** görevini veriyor. TKP'ye göre, ancak bu savaşlar içinde yığınlar kendi öz deneyleriyle devrimin zorunluğunu kavrayabilir ve sübjektif etken bu savaşlar içinde olgunlaşabilir. Bu savaşlarda elde edilen her konum, yolunu sosyalizme açacak olan ileri demokratik devrim için elverişli önkoşulların oluşturulmasını sağlar.

TKP devrimci çizgisini başarıya ulaştırmayı **partinin güçlendirilmesi** görevine sımsıkı bağlıyor. Bütün bu politik görevlerin yerine getirilmesini, ideolojik savaştan ayırmıyor.

Varsın, küçük burjuva aydınları «devrimci durum var mı, yok mu» tartışmasıyla oyalansın. Partimizin savaşkan kadroları, devrimci görevlerini en çetin savaşlar için de yerine getiriyor, getireceklerdir.

"Sol" Oportünizmin Teorik Tutarsızlığı

«Zayıf Halka» broşürü yazarının teorik konumları Marksçı-Leninci yöntem ve yasallıklardan ayrılıyor. Belirleyici olan ekonomik etkenlerle, sosyo-politik gelişmelerin, bu objektif etkenlerle sübjektif etkenin diyalektik etkileşimi yerine, kaba vülger bir ekonomik görüş koyuyor. Kuşkusuz, bir yandan da Marksizm-Leninizmin tezlerinden yararlanır görünüyor, örneğin sübjektif etkenin rolünü tanır izlenimini veriyor. Ama bu bir tür voluntarizmin sınırını aşmıyor. Objektif durumun ekonomik olmayan, sosyo-politik, örneğin «zayıf halka», «devrimci durum» kavramlarının içini boşaltarak bir yana bıraktığı için, voluntarizme düşmekten kurtulamıyor. Ekonomik etkenlerin tek yanlı yorumlanmasıyla, voluntarizmin eklektik bir karmaşası, bu «sol» oportünist grubun teorik tutarsızlığını oluşturuyor. Leninci tezlerden her yararlanma denemesi işte bu anti-Leninci anlayışla derin bir çelişkiye düşüyor.

"Zayıf Halka" üstüne

«Sol» oportünizm, tümüyle orta ve az gelişmiş ülkelerdeki kapitalist dünya sisteminin zayıf halkaları olarak tanımlıyor. Broşür yazarına göre, gelişmiş kapitalist ülkeler **«başkalarını sömürdükleri»** için zayıf halka değildirler. Orda gelişmiş kapitalist ülkeler **sosyalizmin maddesel ön koşulları var olduğu için** ikinci derecede zayıf halkalar sayılıyor.

Bu çözümleme tek yanlıdır, yanlıştır. Leninci zayıf halka kavramıyla ve olgularla çelişiyor. Bir ülkenin zayıf halka olup olmadığı, ancak o ülkenin objektif durumundan, ekonomik ve sosyo-politik iç ve dış tüm çelişkilerinden ve sübjektif etkenlerden çıkarılabilir. Bu da, her bir ülkenin somut durumunu ayrı ayrı incelemeyi gerektirir. Ancak bundan sonra bir ülkenin, ya da bir grup ülkenin (örneğin bir sıra Latin Amerika ülkesi) zayıf halka olduğu sonucu çıkarılabilir. Broşürde bu yapılmıyor. Ekonomik etkenler mutlaklaştırılıyor. TKP, Türkiye'nin emperyalist zincirin zayıf halkası olduğu görüşünü yalnızca ekonomik nedenlere değil, bütünsel bir çözümlemeye dayandırmıştır. Sonra, bunu olmuş bitmiş, değişmez bir durum olarak değil, bir eğilim devrimci iyimserlikle dolu bilimsel bir öngörü olarak anlamak gerekir. Emperyalizmin zayıflayan halkaları güçlendirme denemelerini unutmak yanlış olur.

Olgular, emperyalist zincirin kimi kez «başkalarını sömüren» ülkelerde de zayıfladığını ve buralarda sosyalist devrimlerin utkuya ulaştığını gösteriyor. İkinci derecede zayıf halkalar denilen az gelişmiş ülkelerde ise, son on yılda zincirin başka ülkelerden çok daha fazla kırıldığı görülüyor.

"Devrimci Durum" üstüne

Broşürde gerçekte Türkiye'nin zayıf halka oluşu ve «devrimci durum» varsayımı, aynı ekonomik etkenlerle sözde açıklanıyor. «Türkiye'de işçi sınıfının sömürüsü, ileri kapitalist ülkelerde olduğundan çok daha yüksektir» yargısına dayandırılıyor. Bir başka ülkeye göre, ya da mutlak olarak «yüksek sömürü» ile devrimci durum açıklanamaz. Devrimin objektif koşulları sosyo-politik etkenlerdir.

«Sol» oportünizm, ekonomik durumdan devrimci durumu otomatik olarak çıkardığı için, sürekli devrimci durum anlayışına varıyor. Broşür yazarına göre, «giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdan ayrılmaz». Sonra ekliyor: «ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi yapısaldır». Devrimci durumdan «ayrılmaz» denilen faşizm tehlikesinin yapısallığı, devrimci durumun da yapısal olduğunu söylemeye eşittir. Dahası var. Ona göre, «anarşi'nin bu boyutlara varabilmesinin nedeni devrimci durumdur.» Sonra yine ekliyor: «anarşi (...) toplumsal olgu olmuştur ve (...) ikilem çözülene dek de sürecektir.» Devrimci durumdan doğduğu söylenen «anarşi»nin ikilem çözülene dek süreceğini söylemek, devrimci durumun ne zaman olacağını kim senin kestiremeyeceği devrime kadar süreceğini söylemeye eşittir. İşçinin Sesi gazetesinin 100. sayısında da bu görüş açıkça vurgulanıyor. «Ülkemizde devrimci durumun **gelgeç olmadığı**» yazılıyor. İşte, 1968'den bu yana (bu tarihin niçin başlangıç noktası olarak alındığı da bilinmiyor) devrimci durumun olgunlaştığı görüşü, bu sürekli, gelgeç olmayan devrimci durum anlayışından kaynaklanıyor.

Sınıfsal güç dengesini incelemekten kaçmak için, Yörükoğlu, Lenin'in «II. Enternasyonal'in Çöküşü» yapıtındaki devrimci durum tanımlamasını bilerek çarpıtıyor. Bu tanımlamadaki üç öğenin sıralamasını **değiştiriyor. Baş sıra**ya, ekonomik bunalımdan kaynaklanan hoşnutsuzluğu koyuyor. Oysa Lenin, hem burada, hem de «Komünizmin Çocukluk Hastalığı - Goşizm» yapıtında özellikle alttakilerin eskisi gibi yaşamak istememeleri yetmez diyerek, «üsttekilerin bunalımını» vurgulamıştır. Nitekim, broşür, devlet aygıtının en temel öğesinden, ordudan, onun içindeki çelişkilerin derecesinden tek bir satırla olsun söz etmiyor.

Alttakilerin bunalımına gelelim... Burada da vurguyu yine ekonomik etkenlere vuruyor. Çünkü, yığınların eylemliliğinde «durakla ma»dan söz ediyor, ama bunun devrimci durum için önemsiz olduğunu söylüyor. Milyonlarca işçinin ne kadarı grevlere çıkıyor? En önemlisi milyonlarca köylü ne yapıyor? Yıkılan orta katmanlar ne yapıyor? «Sol» oportünistler için yığınların politik aktifliği sosyal psikolojik durumu hiç bir önem taşımıyor. Onlar için önemli olan ekonomik veriler ve sübjektif isteklerdir.

Lenin'in tanımındaki çarpıtma bu kadarla kalmıyor. Broşürde bir de söz konusu üç temel özelliğin belirtileri, Zaradof'dan çarpıtılarak yapılan bir alıntıdaki belirtilermiş gibi gösteriliyor. Devrimci durumun üç öğesi, «şiddetli sınıf savaşımı»ndan başka, «anarşi» ve «maddesel değerlerin yıkımı»na indirgeniyor. Bu kavramlar da en sonu günlük konuşmadaki anlamlarıyla kullanılıyor. Ülkeyi yönetmede gerçek bir iflas doğuracak olan devlet aygıtının bunalımından, en önemlisi ordudaki bir «anarşiden», çelişkilerden değil, terörist çetelerin eylemlerinden, bunların «hizaya sokulamamasından» söz ediyor. «Zayıf Halka» yazarı, üstelik bu terörist eylemleri «en uzak bölgelere sıçramış» olan «savaşım» diye tanımlıyor, böylece terör gruplarını yığınların yerine geçiriyor. Bir de, atılan bombalarla ortaya çıkan zarar-ziyan, bir devrimci durumda üretimin felce uğraması ve benzer nedenlerle ortaya çıkan maddesel değerlerin yıkımı yerine konuyor. Bilimsellik maskesinin altındaki gülünçlük böylesinedir.

"Devrimci Durumda Görevler" üstüne

Zayıf halka ve devrimci durum kavramlarının içini boşaltmak, objektif sosyo-politik gerçekleri bir yana bırakmak, bu gerçeği değiştirme görevlerine voluntarist bir yaklaşım, politikada serüvencilik doğurur. «Sol» oportünist grubun devrimci duruma uygun «devrimci eylem» tanımı, bu anlayışı yansıtıyor. Bunlar, «bir avuç kahraman»ın, yığınlarda «şok» yaratan «eylemlerini» yığınların eyleminin yerine geçiriyorlar. Terörist grupların eylemlerini «savaşım» diye yüceltiyorlar.

«Sol» oportünistler, «güncel görevler»in en başına politik savaştan önce ideolojik savaşı geçiriyorlar. Broşürde üstelik bunun her zaman «en önemli» olduğu yazılı. Marks, Engels ve Lenin, hiçbir zaman sınıf savaşlarının değişik biçimlerini bir diğerine karşı koymamıştır. «Sol» oportünistlerin ulusal demokratik cephenin politik bileşiminden, kimlerle, hangi parti ve politik güçlerle eylem birliği yapılması gerektiğinden söz etmemeleri bilinçlidir. Bunların ideolojik savaşı öteki savaşların önüne çıkarmasının, böylesi bir vurgu yapmalarının nedeni açıktır. Savaşı baş düşmana değil, TKP'ye, eylem birliği politikasına ve öteki demokrasi güçlerine çevirmek.

Broşür, bir de «devrimci durumun gerektirdiği örgütler»den söz ediyor. Bunun altında ne yatıyor? «Sol» oportünizm, ulusal demokratik güçlerin eylem birliğine karşı provakatif örgütler kurulmasını önermekte. «Can güvenliği» gibi yığınsal eylem birliği örgütlenme biçimlerinden anladığı serüvenci örgütlenmelerdir. Özlemini çektikleri partiye gelince: Bu, içinde her kesin her aklına geleni söylediği «eleştiri özgürlüğü» olduğu bir küçük burjuva örgütüdür. Bu grubun görüşleri, TKP düşmanlığı ve eylem birliği bozgunculuğundan örülmüştür.

Broşür bu bozguncu görüşleri Leninden yapılan bir alıntıya da dayandırmaya çalışıyor. Lenin, sözü edilen «devrimci durumun gerektirdiği örgütlerden» ne anlıyordu? Açıktır ki, Lenin sosyal-şövenizme giden İkinci Enternasyonal partilerinin çürümesi olgusundan çıkıyor ve tüm Avrupa ülkelerinde 1915 yıllarında var olmayan örgütlerden söz ediyordu. Bu da yeni tipten, devrimci proletarya partisidir. Devrimci durumun gerektirdiği örgüt işte böyle bir örgüttür. Türkiye'de her koşulda savaşmaya her duruma göre örgütlenmeye yetenekli böyle bir örgüt, böyle bir parti vardır. Bu parti TKP'dir.

ATILIM (1 Kasım 1979)

TEMEL BİR SORUN

> «Türk emekçisi, Türkiye'nin zulüm ve asırı ezgi altında yaşayan ölçki halklarına elini uzat.»
>
> (Mustafa Suphi)

ARA seçimler sıkıyönetim altında geçti. Çözüm bekleyen sorunlar olduğu gibi duruyor. Hele ulusal sorun. Özellikle Kürt halkının kendi yazgısını belirleme sorunu üsteliyor. Doğu illerinde kürt halkına karşı süregelen terör seçim kampanyası sırasında daha da üsteledi. Seçimlerden önce Genel kurmay Başkanı, ordunun yüksek komutanları, MİT şefleri bu bölgeye girdiler, kolaçan ettiler. Bu yörede çok karanlık oyunlar, planlar düzenleniyor. Alttan alta, bir politik provokasyon cadı kazanı kaynatılıyor. Kazanı kurduran, altına odun atan Amerikan casusluk servisi CİA'dır. İran olaylarından sonra, hele yakın Doğuda Mısır ve İsrail'e bir saldırganlık ocağı kurdurma çabaları ortaya çıktıktan sonra yayılıcı Amerikan çevreleri Türkiye'ye, ayrıca doğu illerine, «Kürt işlerine» özel bir önem vermeye başladılar. Doğu illerinde AP ve faşist MHP açıktan açığa kışkırtıcılık yapıyorlar İşbirlikçi tekelci burjuvaziyle sarmaşan Kürt beyleri, ağaları, bunlara dayanıyor. Bu kışkırtıcılığın elebaşıları AP ve MHP'nin has adamlarıdır. Kürt halkının can düşmanı Türkeşlerle, Demirellerle içiçe olanlardır. Kinyas beyidir. Urfa - Siverek'te Bucaktır, Güldoğandır, Kepoğludur, Ensarioğludur, bunların elleri altındaki vurucu silahlı başıbozuklardır, maocudardır, apocudardır, bozguncudardır. Bu kışkırtıcılığın, baskıların amacı, TKP'de örgütlenen Kürt komünistlerini, gelişen devrimci demokrat Kürt hareketini ezmektir.

Türkiye'de bugün kapitalizmin egemen olduğu, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ağalık sürdüğü, emperyalizmin at oynattığı ortamda, bu baskı ve zorbalık düzeninde ulusal ve ulusal azınlıklar sorunu çok bileşik, çözümü dallı budaklı bir sorundur. Türkiye proletaryası, geniş halk yığınları, emperyalist baskılara, yabancı boyunduruğa, sömürünün her türüne karşı ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan ileri demokratik düzen, barış ve özgürlük için, Türkiye'de yaşayan tüm halklara politik, ulusal eşit haklar sağlamak için savaşıyor. Kürt halkının sorununu bu savaşın dışında ele alamayız. TKP kurulduğu günden, Kürt halkının kendi yazgısını kendisi çözmesi sorununu, ulusal azınlıklar sorununu çözmek zorunluluğunu programına koymuştur. TKP, bu sorunu her zaman canlı, güncel bir sorun olarak görmüştür. Bunun çözüm yolları üstüne gitmiştir. Bizde bir çok azınlıklar vardır. Arap, Laz, Rum, Çerkez, Ermeni ve başkaları. Ama, Kürtler 9 milyonu buluyor. Oldukça büyük bir yörede toplu yaşıyor. Gelenekleri, savaşları vardır. Bunlar savaşta hesaba giriyor. TKP, ulusal demokratik cephe sorununu hiçbir zaman arka plana almamıştır. Bu sorun bugün daha yakıcı bir nitelik taşıyor. Kürt sorunu, ulusal azınlıklar sorunu, ulusal demokratik cephenin oluşması savaşımında önemli bir ögedir. TKP, İstanbul'dan bağımsız senatör adaylığını koyan Beria Ongeri seçimlerde destekledi. Onger'in eylembirliği çağırısına TSİP ve Kürt devrimci demokratları olumlu yanıt verdiler. Göreceli de olsa bu eylembirliği somut sonuçlar verdi. Bu, ulusal demokratik cephe yönünde bir adım sayılabilir. Kürt demokratları ile omuz omuza verildi. Bu dayanışma ileride daha büyük bir ölçüde, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, ağalığa, beyliğe, şoven, bozguncu akımlara karşı savaşta eylembirliğine somut ayak olabilir.

Bu süreci güçlendirmek zorunluktur. Kürt halkının savaşı içinde ayrı bir zorunluktur.

Kürdistanda kapitalizmin gelişmesiyle sınıf ayrışmaları hızlandı. Bir yandan, ulusal bilinçlenme süreci durmadan gelişirken öte yandan sınıf savaşları keskinleşiyor. TKP, biz komünistler, tüm Türkiye'de, doğu illerinde, tüm yöreler de, hangi ulustan olursa olsun tüm demokratları, sosyalistleri, ayrı ayrı uluslardan tüm işçileri bir cephede birleştirmek için savaşıyoruz. Biz komünistler, bugünkü antidemokratik, kanlı bir ulusal baskıya dayanan kapitalist düzene işbirlikçi tekelci burjuvazinin egemenliğine karşı daha başarılı savaşabilmek için TKP'nin doğu illerindeki örgütlerini var gücümüzle daha da güçlendirmek, her yandan geliştirmek zorundayız. Ancak böylesine bir örgütlenme ile Kürt halkının en savaşkan ögelerini Leninci savaş rotasına çekebiliriz. Onları Leninci savaş ülküleriyle bilemek görevimizdir. TKP, ayrı örgütlenmeyi, işçi sınıfını bölen ters bir tutum sayıyor. Ama bununla anlatılan, işçi sınıfının politik ve sendikal örgütlerini ulusal ayrım temelinde bölmek girişimidir. Yoksa TKP, Türkiye Kürdistanında ortaya çıkan değişik sınıf kökenli, ama devrimci demokrat örgütlenmeleri yok saymıyor. Kuşkusuz bu örgütler henüz açıkça biçimlenmemiştir. Çok temel zayıflıklar taşıyor. Kürt devrimci demokrat hareketi derin bölünmeler içindedir. Yerli yerine oturmamış bu akımlar iki çizgi arsında bocalıyorlar: Amerikan emperyalizmine yamanan Barzani milliyetçiliğinin ayrı savaşım çizgisi ile komünistlerin ortak savaşım çizgisi arasında. Şimdi, Türkiye Kürdistanındaki bir örgütün ne olduğu, işte bu iki çizgi karşısındaki tutumdan çıkarılabilir.

TKP, Türkiye'de tüm uluslara, ulusal azınlıklara, kendi yazgılarını özgürce belirleme haklarını, bu Leninci ilkeyi savunagelmiştir. Ulusal özgürlük uygarlığın bir gereğidir. Ana dilinde okuma, yazma, konuşma, gazete çıkarma, okul, kitap, radyo televizyon yayınları; bunlar kültürel yaşamdır. Kürt halkına tam eşit ulusal hakların tanınması, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesi, belirlemesi için savaşın bir koşuludur. TKP, bu canlı sorunları, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı savaştan, bölgemizde ve dünyada barış ve güvenlik içinde, soğuk savaşı önlemek yumuşama sürecini sürdürmek için giden halkların savaşından ayırmıyor. TKP komünistler kürt halkının derebeylere, ağalara, şeyhlere, bu asalaklara karşı verdiği savaşı, tüm Türkiye halkının faşist teröre, kanlı baskılara karşı verdiği savaştan ayırmıyor. Bütün bu savaşları başarıyla yürütebilmek için, bu savaşlarda başı çekebilmek için proletaryanın birliğini sağlamak, kurmak gerek. Lenin, «proletaryanın görevi» der, «elden geldiği kadar tüm ulusların en geniş işçi yığınlarını birleştirmek demokratik cumhuriyet için, sosyalizm için savaşta, elden geldiği kadar geniş alanda, bunları birleştirmektir.»

İşçi sınıfının sımsıkı birliği için, onun sendikal birliği için, eylembirliği için savaş. Bu yakıcı sorun, bu savaş, ulusal sorunu da çözebilmek için, onun kapılarını açabilmek için anahtardır. TKP'nin savaşta dayandığı güçlerden, yıkılmaz kale burçlarından biridir bu. Leninci ideler, ulusal sorunu Leninci temeller üzerinde çözmek yöntemlerini, bilimini yığınlara götürmek sorunu önümüzde duruyor. TKP'nin ideolojik politik günlük savaşına bu ülküyü iyice sindirmek işi komünistlerin, parti örgütlerinin önününde duruyor.

ATILIM (1 Kasım 1979)

SSCB' de ulusal sorunun çözümlenişi

TARİHTE yepyeni bir çağ açmış olan Oktobr Devrimi, «Uluslar zindanı» olan çokuluslu Çarlık Rusyası'nda gerçekleşti. Bu nedenledir ki, Sovyetler Rusya'sında sosyalist toplumu kurmanın ilk adımları, ulusal sorunu Leninci bir anlayışla çözümlemeyle atbaşı gitti.

Ulusal soruna ilişkin parti programı belirlenirken Lenin, Rusya'da devrimci hareketin ortak görevlerinden hareket etti. «...Sosyalizm için devrimci savaşımları, ulusal soruna ilişkin bir devrimci bir programla bağdaştırmalıyız.» (Tüm Yapıtlar, c.21,s.408) Bir diğer deyişle Lenin, ulusal sorunun ancak proletarya devriminden sonra, sosyalist kuruculuk sırasında çözüme kavuşturulabileceği inancındaydı. Ayrıca Lenin, ezilen milliyetlerden emekçilerin Çarlık rejimine ve kapitalistlere karşı birleşik eylem için Rusya proletaryasının çevresinde toparlanmasının, demokratik ve sosyalist devrimlerin utkusu için sonucu belirleyici bir önem taşıdığını vurguladı. Proletarya enternasyonalizmi, ulusal sorun konusundaki programın merkezi maddesi, partinin örgütsel yapısının ve faaliyetinin temeliydi. Lenin'e göre, ulusal sorunun biricik gerçek «çözümü», farklı uluslardan emekçilerin dayanışması, birleşik sınıf örgütlerinde birlikte çalışmalarıydı. Emekçileri bütün uluslara saygı ruhuyla, ortak düşmanlara karşı mücadelede, dayanışma ve yardımlaşma ruhuyla eğiten Bolşevikler, bütün Rusya emekçilerini tek bir proletarya ordusu içinde birleştirdiler.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin utkusundan sonraki gelişmeler, sömürü sisteminin kaldırılması ve bir proletarya diktatörlüğünün kurulması, ulusal sorunun çözümünü sağladı.

Devrimin hemen ardından Bolşevik Partisinin Leninci uluslar politikası, gerçekten demokratik ilkeler temeline dayalı bir çokuluslu Sovyet devletinin kurulmasını güvence altına aldı. Parti, ulusların kendi yazgılarını belirleme haklarını kayıtsız-şartsız tanınmasının ve ulusların özgür ve eşit gelişmesinin, ulusların ayrı düşmelerine değil, birbirleriyle gerçekten sağlam ve süreklibirlik ve dayanışmasına götüreceği öngörüsünden yola çıktı. 1917'de yayınlanan «Tüm Rusya Halklarının Hakları Bildirgesi», ulusal azınlıkların ve etnik grupların özgürce gelişmesini vurgulayarak, Rusya'da yaşayan halkların eşitlik ve egemenliğini ilân etti. Bütün ulusal ve dinsel ayrıcalıklar kaldırıldı. Bu egemenlik ve eşitlik **yalnızca** ilan edilmedi. **Bu hakkı fiilen tanıdı.** Proletarya diktatörlüğünün daha ilk yıllarında Ukrayna, Finlandiya, Latvia, Litvanya, Estonya, Belorusya ve Trans-Kafkasya Cumhuriyetlerinin bağımsızlık ve ayrılma hakkı tanındı.

Egemen ulusların özgürce gelişmesi ilkesinin uygulanması, ulusal eşitliklerin sağlanmasıyla atbaşı gitti. Lenin, ulusal eşitlik için pratik güvenceler verilmesine özel bir ağırlık verilmesi gerektiğini belirtiyordu. Bu çerçevede Sovyet çokuluslu devletinde Leninci ulusal eşitlik ilkesi **birincisi** milliyet ya da ırkına bakılmaksızın yurttaşların eşitliğinde; **ikincisi** toplumsal yaşamın bütün alanlarında ulusal dil eşitliğinde; **üçüncüsü** bütün Sovyet Cumhuriyetlerinin ve Sovyet devleti özerkliğinin bütün benzeri biçimlerinin tam eşitliğinde ifadesini buldu. Lenin, **yüksek devlet organlarının faaliyetinde ulusların eşitliğinin sağlanmasına** özel bir önem verdi ve bu ilkeden en küçük sapmaları bile büyük-güç şovenizminin bir belirtisi saydı. Ulusal eşitlik ilkesi, benzer ulusal devlet biçimleri için, yüksek erk organlarında geniş ve eşit ölçüde temsil olunmada ifadesini buldu. Farklı Sovyet halkları gelişip güçlendikçe, **sayıları çoğaldıkça,** merkezi erk organlarında temsil durumlarını genişletme eğilimi kendini daha fazla duyurdu. Bu eğilim Anayasaya ve yasalara **yansıdı.** Sovyet çokuluslu devletinin temellerini atan **Sovyetler Üçüncü Tüm Rusya Kongresi** (Ocak 1918), Rusya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin **«özgür ulusların özgür bir birliği»**ne dayalı bir federasyon olarak kurulmakta olduğunu belirtiyordu. Gönüllülük ilkesini izleyen Kongre, federatif bağların özgül biçimleri konusunda bağımsız bir karara varmayı her ulusun emekçilerine bırakarak, yalnızca bir federasyonun temelini atmakla yetindi. Lenin böylesi gönüllü bir birliğin kuruluşunda dikkatle, sabırla ve yersiz aceleciliklere kapılmadan davranılması gerektiğini belirtmiştir.

SSCB halkalarının kendi devletlerini kurmaları, ulusal sorunun çözümü açısından çok büyük bir önem taşımıştır. Bu olmadan ulusların gerçek eşitliği diye bir şey olamazdı, çünkü devlet, herhangi bir biçimde, milliyetlerin eşitliğinin esaslı bir ifadesidir.

Bugün 100'den fazla ulus, ulusal azınlık ve etnik grubun yaşadığı SSCB'de yeni bir tarihsel insan topluluğu: **Sovyet halkı** doğmuştur. Bu halkın bir parçasıolan her Sovyet yurttaşı, doğumyeri olarak yalnızca doğup büyüdüğü Cumhuriyeti veya bölgeyi, kenti veya köyü değil, çokuluslu ülkesinin tümünü kabul etmektedir. O tüm Sovyetler Birliği'nin gelişmesine ilgi duymaktadır. Ülkesinin tümü için çalışmaktadır. Yurtseverlik ve enternasyonalist görevinin tamamen bilincinde olarak, gerekli olan her an, kendi özgür isteğiyle ülkesinin her yerine gider. Örneğin SSCB'nin tüm bölgelerinden gelmiş insanlar Kazakistan'daki el değmemiş toprakları tarıma açmış. Sibirya'da dev sanayi tesisleri ve enerji istasyonları kurmuşlardır ve kurmaktadırlar. Onlar Batı Sibirya'nın petrol zenginliğini geliştirmekte. Baykal-Amur Demiryolunu kurmaktadırlar. Ülkenin her yerinde kendilerini evlerinde hissetmektedirler. İşte Leninci uluslar politikasının yaşama geçirilişinin sonucu budur. **Komünizm kuruculuğu yolunda güvenle ilerleyen tüm milliyetlerden dost emekçiler ülkesi.**

(Ürün Yayınları'nın Ulusal Politika ve Proletarya Enternasyonalizmi adlı kitabından özetlenmiştir.)

savaş yolu ' nda

Sayı;1
Yığınlar İşçi Sınıfının Savaş Yolunda

Sayı;2
İçişleri Bakanı'nı Hesap Vermeye Çağırıyoruz.

Sayı;3
Demokrasi Güçleri Örgütlü Eylem Birliğimizle faşizme Geçit Vermeyecek

Sayı;4
Çözüm Sıkıyönetim Değil, Faşizmi Geriletmektir

Sayı;5
Kamboçya Halkı Yönetime El Koydu

Sayı;6
Emperyalizm Yardım Yapmaz

Sayı;7
28-29 Ocak 1921'i Unutma

Sayı;8
Sıkıyönetim Uzatılmamalıdır

Sayı;9
Vietnam'dan Elinizi Çekin

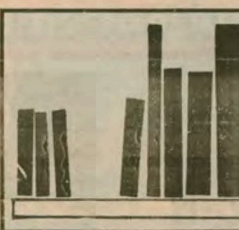
Sayı;10
Çocuklar Canımız, Faşistler Can düşmanımız

Sayı; 11
Yığınlarla Birlikte, Yığınların Önünde

Sayı; 12
NATO'ya karşı Savaşım Günceldir

Sayı;13
Yaşasın 1 Mayıs

1 yıl

Savaş Yolu'nun Birinci Cildi Tamamlandı

Sayı;14
Yaşasın 1 Mayıs Geleneğimiz

- Devrimci politika (s. 3)
- 1 Mayıs 1979'un ardından (s. 4-5)
- İlerici Kadınlar Derneği Susturulamaz (s. 5)
- Asgari ücret mi, sürünme ücreti mi? (s. 6)
- İşçi sınıfı 1 Mayıs'ı İzmir'de kutladı (s. 8-9)
- Onbinlerin İzmir'e akması engellenemedi (s. 9)
- Dünyadan: Canavarın karnı hâlâ doğurgan (s. 10)
- Dünya işçileri 1 Mayıs'ı kutladı (s. 10-11)
- Goşizmin temelleri (s. 12)
- Kuruluşunun 30. yılında Dünya Barış Konseyi (s. 16)

Sayı; 15
Gerçekçi Çözüm İşçi Sınıfının Ellerindedir.

- Kıskaç ve çözüm (s. 3)
- TKP'ye Özgürlük! Düşünce Özgürlüğü, Örgütlenme Özgürlüğünden Ayrılamaz (s. 4)
- CHP'ye karşı ilkeli tavır (s. 5)
- Tekelci sermayenin saldırısı ve yankıları (s. 7)
- Sınıf savaşımı oyun değildir (s. 8-9)
- Dünyadan: Kıbrıs ve Üsler (s. 10)
- Silahsızlanma ve barış yolunda yeni adım: SALT-2 (s. 10-11)
- FKP'nin 23. Kongresi sona erdi (s. 11)
- ABD'de barış düşmanı lobiler (s. 11)
- Goşist çizgilerin faşizm anlayışı üzerine (s. 12-13)
- Ölümünün 16. yılında Nazım yine aramızda (s. 13)
- Orhan Kemal'i anıyoruz (s. 13)
- 1 Haziran Dünya çocuklarınındır (s. 16)

Sayı; 16
16 Haziran İşçi Sınıfının Her Türlü Baskı, Zulüm ve Sömürüye Karşı Mücadele Bayrağını Yükselttiği Gündür

- Yığınları hazırlamak (s. 3)
- 3 Haziran 1979 tarihli AÇIKLAMA (s. 4)
- İMF'nin reçeteleri Türkiye'yi kurtarabilecek mi? (s. 5)
- 142'den sonra 141 de Anayasa Mahkemesi'nde (s. 4-5)
- İşçi sınıfımız DİSK'i bölücülerden temizleyecek (s. 6)
- Seydişehir'de artık faşistlere yer yok (s. 7)
- Yığınlar hareketsiz kalmayacak (s. 8-9)
- Dünyadan: Uluslarüstü Avrupa (s. 10)
- Ortadoğu'da yeni bir savaş hazırlığı yapılıyor (s. 10-11)
- Mısır, Ortadoğu'da emperyalizmin yeni bekçisi (s. 10-11)
- Öncü savaşı ve «Devrimci Terör» (s. 12-13)
- Maocu ve serüvenci gruplar faşizme hizmet ediyor (s. 13)
- 15-16 Haziran geleneği yaşıyor (s. 16)

Sayı;17
İşçi Sınıfı Hareketinde Baş Tehlike; Sağ Oportünizm

- Devrimci taktik (s. 3)
- İzmit'te yığınlar dosta düşmana «Biz varız» dediler... (s. 5)
- DİSK'in tabansızları 16 Haziran'da tabandan gereken cevabı aldı (s. 6)
- İşçi sınıfının birliği için (s. 7)
- DEVALÜASYON... Bunalımın yükü yine halkın sırtında (s. 8-9)
- Dünyadan: SALT-2 ve Detant (s. 10)
- Nikaragua'da sonucu ulusal demokratik güçlerin birliği belirleyecek (s. 10-11)
- Sağ oportünizme bir örnek (s. 12-13)
- Demokratik dönüşüm, demokratik devrim (s. 13)

Sayı;18
İşte Suçlu

- Sorumluluklarımız, Görevlerimiz (s. 3)
- Yığın eylemleri ve görevler (s. 4-5)
- Kürt sorununda ırkçı-şoven demagoji ve ortak savaşım (s. 6-7)
- DİSK'te çözüm olağanüstü kongredir (s. 7)
- İşte suç dosyaları.. İşte suçlular.. (s. 8-9)
- Dünyadan: Emperyalizmin «Vietnamlı Göçmenler» kampanyası (s. 10)
- Afganistan'da neler oluyor (s. 10)
- Emperyalizmin Ortadoğu'da yeni silahı: Savaşı İslamlaştırmak (s. 11)
- Etkili ve hedefe varan bir ajitasyon çalışmasının ilkeleri (s. 12-13)
- Kalıcı birlik için (s. 12-13)
- Faşizm ve antifaşist savaşım (s. 16)

Sayı;19
Can Güvenliği İçin MHP Kapatılmalı

- MHP, ÜGD kapatılırsa ne olacak? (s. 3)
- 9 Temmuz 1979 tarihli ÇAĞRI (s. 4)
- 21 Temmuz 1979 tarihli DEMEÇ (s. 4)
- Engeller Aşılacak, İKD açılacak (s. 5)
- Sosyalist ülkelerde de fiyatlar artar mı? (s. 6)
- Sosyalist ülkelerle iyi komşuluk ilişkileri (s. 7)
- MHP'nin suç dosyası kabarıyor (s. 8-9)
- Ali İhsan'ın MHP'li katili yakalandı (s. 9)
- Dünyadan: İran hâlâ geçiş döneminde (s. 10)
- Nikaragua'da zafer halkın (s. 10-11)
- Bir bildiri yazıyoruz (s. 12)
- DİSK'te yeni manevralar, tabansızların oltasına takılanlar (s. 13)
- İlk grev yasağından bu yana 70 yıl geçti (s. 16)

Sayı;20
Alanlardan "MHP Kapatılsın" Belgisi Yükseliyor

- Görev başına (s. 3)
- DİSK'te tek geçerli çözüm: Olağanüstü Kongre (s. 6)
- Sendikal hareket ve faşizm (s. 7)
- MHP, faşizmin iktidara tırmanışının somutlanmasıdır (s. 8-9)
- Dünyadan: Afganistan'dan elinizi çekin! (s. 10)
- Zafer Nikaragua Halkınındır (s. 10-11)
- Faşizmin demagojisi, MHP'nin yutturmacaları (s. 12-13)
- Oportünizm üzerine sorular-yanıtlar (s. 13)
- Bir broşür üzerine (s. 13)
- TKP'nin 2. Kongresi 15 Ağustos 1922'de yapılmıştı (s. 16)

Sayı;21
TKP 59 Yıldır Savaş Veriyor

- Özgürlük Kavgasında (s. 3)
- TKP 59 yıldır savaşıyor (s. 4-5)
- 30 Ağustos'un 30 Ağustos olabilmesi için (s. 5)
- Bunalım koşullarında yeni toplusözleşme dönemine doğru (s. 6)
- Faşizmi inine tıkacak güçler alanlardaydı (s. 7-8-9-10)
- Bağlantısızlık, tarafsızlık değildir (s. 11)
- ABD Komünist Partisi'nin 22. Kongresi yapıldı (s. 11)
- Dünya devrimci süreci ve yumuşama (s. 12-13)
- Bir daha savaş olmasın (s. 13)
- Bulgaristan Halkı 9 Eylül'ün 35. yıldönümünü kutluyor (s. 16)

Sayı;22
Seçim İçin Program Değil, Devrim İçin Program

- 14 Ekim Seçimlerinde platformumuz (s. 3)
- Türkiye Komünist Partisi 60 yaşına bastı (s. 4-5)
- Kampanya sona erdi savaşım sürüyor (s. 5)
- Toplusözleşme döneminde bazı sağ ve «sol» saldırılar üzerine (s. 6)
- Onger: Programım Türkiye İşçi Sınıfının Örgütlü Gücünün Programıdır» s. 7)
- Seçim için «Vaad Programı» değil, Devrim için Program (s. 8-9)
- Dünyadan: Bağlantısızlar doruğu ve emperyalizm (s. 10)
- İrandaki son gelişmeler ve mollaların sınıfsal karakteri (s. 10-11)
- Afganistan halkıyla dayanışma konferansı (s. 11)
- İşçi sınıfı ve seçimler (s. 12-13)
- İşçi sınıfının seçim ajitasyonu ve propagandasının ilkeleri (s. 13)
- I. Enternasyonal geleneği işçi sınıfının bağrındayaşıyor (s. 16)

Sayı;23
İşçi Sınıfı Partisi Önder, Adayımız Beria Onger

- Baş düşmana karşı güçlü olabilmek için (s. 3)
- 17 Eylül 1979 tarihli ÇAĞRI (s. 4)
- Beria Onger işçi sınıfının gür sesini duyuruyor (s. 4)
- Onger'in çağrısı ve tavırlar (s. 5)
- Sendikal eylem birliği ve işçilerin katılımı (s. 6)
- Egemen güçlerin Apoculuk provokasyonu (s. 7)
- Orta katmanlar ekonomik demokratik savaşıma katılıyor (s. 8-9)
- Kapitalist ülkelerde bunalım, grevler ve seçimler (s. 10)
- Emperyalizm saldırı odağı olarak neden Lübnan'ı seçti (s. 11)
- İşçi sınıfının bağımsız politikası ve seçimler (s. 12)
- İki demokrasi İki Seçim (s. 13)
- Demokratik Alman Cumhuriyeti 30 yaşında (s. 16)

Sayı;24
Eylem Birliğinde Kalıcı Adımlara Doğru

- Gücümüze ve yarınlara güven (s. 3)
- TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen 77 Yaşında (s. 4)
- Eylem Birliğini Yadsıyanlar (s. 5)
- Yeni Dönem sendikal savaşımda yeni biçim ve yöntemler gerektiriyor (s. 6)
- Sosyalizmin en büyük kazanımlarından biri, çocuklara verilen önemdir (s. 7)
- Seçim çalışmaları önemli deney ve kazanımlar getirdi (s. 8-9)
- TKP MK Bildirisi (s. 9)
- Emperyalizm soğuk savaş stratejisini tırmandırıyor (s. 10)
- Olağanüstü önemli ve yapıcı öneriler (s. 10-11)
- Burjuva devlet aygıtının parçalanması (s. 12-13)
- İşçi sınıfının, gençliğin sahte dostları (s. 13)
- Cumhuriyetin 56. yılında burjuvazi egemenliğini sürdürmeye çalışıyor (s. 16)

Sayı;25
Büyük Oktobr Devrimi 60 Yaşında

- Demirel, AP hükümet olmamalıdır (s. 3)
- Kurultay CHP'de bir şey değiştirmedi (s. 4)
- Demirel 3. MC'yi demagoji ile gizliyor (s. 5)
- Sendikal eylembirliği ve DİSK (s. 6)
- 14 Ekim Seçimleri ve TİP'in değerlendirmesi (s. 7)
- Bir çağ değiştiren 62 yıl (s. 8-9)
- Çin militarizmi Avrupa'dan «modernleşme» kredisi istiyor (s. 10)
- ABD'nin müdahalesi tarihin akışını değiştiremiyor (s. 11)
- Brezilya Komünist Partisi son gelişmeleri değerlendirdi (s. 12)
- 29 Ekim 1979 tarihli ÇAĞRI (s. 12)
- Ya Nükleer bir savaş tehlikesi, ya askersel Yumuşama (s. 13)
- İGD Açılmalıdır (s. 14)
- İYG 5 Yaşında (s. 14)
- Oktobr Devrimi Tüm Yurt Çapında kutlandı (s. 15)
- 7 Kasım 1979 Tarihli MESAJ (s. 15)
- Büyük Oktobr Devrimi 62. yılında dünya halklarının kurtuluş yolunu aydınlatıyor (s. 16)

Sayı;26
Amerikancı Sıkıyönetimci Demirel Yönetimine Hayır

- Gündemdeki görev (s. 3)
- Talip Öztürk kavga seslerinde yaşıyor, savaşıyor (s. 5)
- DİSK'in parti kurma girişimi (s. 6)
- Toplu sözleşme savaşımı (s. 6)
- NATO'ya ve ölüm füzelerine hayır (s. 7)
- Bunalım derin ve kalıcıdır (s. 8-9)
- ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki konumları sarsılıyor (s. 10-11)
- Kıbrıs'ta BM kararları uygulanmalıdır.
- Ortadoğu'da kalıcı çözüm FKÖ'nün ellerindedir (s. 11)
- Siyasal kampanyaların önemi (s. 12)
- Temel bir sorun (s. 13)
- SSCB'de ulusal sorunun çözümlenişi (s. 13)
- Kronoloji (s. 14-15)
- Savaş Yolu'nda 1 yıl (s. 16)

İşçi Sınıfının Savaş Yolunda Bir Yıl!

Savaş Yolu bir yaşında

SAVAŞ Yolu bu sayısıyla birinci yılını dolduruyor. İşçi sınıfının savaş yolunda bir yıl... Okurlarımıza yansıtmamaya çalıştığımız güçlüklerle, engellerle dolu bir savaşım yılı.

İşçi sınıfının yüzyılı aşkın savaşım tarihinde, işçi sınıfının öncüsünün 60 yıla varan onurlu, yılmaz, yiğit yaşamında bir yıl nedir ki! Ama o bir yılı, Savaş yolu Türkiye ve dünya işçi sınıfının yüzyılı aşkın savaşımının, deneyiminin, biliminin üzerinde kurmaya, bu temel üzerinde yükseltmeye çalıştı. Eksiklikleri, hataları, yetersizlikleri oldu kuşkusuz ama işçi sınıfının yolundan, geleneğinden savaşımından ayrılmamayı ilke edindi.

Doğmadan verilen şehit

Savaş Yolu'nun İlk Yazışleri Müdürü, adı Savaş Yolu'nun künyesinde hep siyah çerçeve içinde kazılı kalacak olan Ali İhan Özgür, Savaş Yolu'nun hazırlıkları yapılırken, prova sayıları çıkarılırken faşist katiller tarafından kahpece öldürüldü. Böylece Savaş Yolu, daha ilk sayısı çıkmadan, doğmadan bir şehit verdi. Ali İhsan Özgür'ün anısını yaşatmak, hesabını sormak Savaş Yolu'nun da boynunun borcudur.

Ali İhsan öldürüldü de Savaş Yolu engellenebildi mi? Hayır. Sadece bir hafta gecikti. Hesaplandığından bir hafta geç çıktı. O kadar.

Savaş Yolu'nun ilk sayısı 18 Aralık' 1978 de yayınlandı. Üç sayı sonra, 26 Aralık 1978 tarihinde Kahramanmaraş olaylarının ardından 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Böylece tüm ilerici demokrat yayınlarla birlikte Savaş Yolu üzerindeki baskılar, engeller de yoğunlaştı. Bir süre sonra İstanbul sıkıyönetim komutanlığı, çeşitli ilerici yayınlarla birlikte Savaş Yolu'nun yayınlanmasını ve dağıtılmasını da yasakladı. Dergiyi dağıtan dağıtım şirketinin depolarını basarak yayınlarımıza el koydu. Savaş Yolu'nun 7. sayısı, sıkıyönetim dışında kalan İzmir'de basılabildi. Ancak işçi sınıfının savaş yolunda yürüyenler Savaş Yolu'nu yalnız bırakmadılar. Ona sahip çıktılar. Böylece sıkıyönetim uygulanan önce 14, sonra 19 ilde dağıtımı yasaklanan Savaş Yolu'nun baskı ve dağıtım sayısı Türkiye çapında yasaklamalardan sonra azalacağına arttı. Türkiye'nin dört bir yanına tüm güçlüklere rağmen, okurlarının gayretleri, özverili çabalarıyla yaygınlaştırılabildi. Kimi zaman, doğrudan veya dolaylı baskılarla karşıkarşıya kalan matbaalar Savaş Yolu'nu basmadılar; yeni matbaa bulundu. Kimi zaman dizgisi yarım bırakıldı, dizgiciler utangaçça özür dilediler, «Ekmek parası meselesi, üzerimizde baskılar var» dediler. Ama Savaş Yolu görevinin bilinciyle savaşımını sürdürdü, sürdürüyor.

Savaş Yolu'nun üç yiğit sorumlusu

Savaş Yolu daha çıkmadan şehid edilen Ali İhsan Özgür dışında, Gazetemizin üç yiğit Yazıişleri Müdürü, işçi sınıfının üç savaşeri şimdi en ağır ve antidemokratik baskılar altında bulunuyorlar. İbrahim Arık, Hikmet Güriş, Mustafa Sayım Silar faşist Mussolini yasalarından alınma 142. maddeden, 311, 312, 159 gibi antidemokratik maddelerden onlarca yıl hapis cezasıyla yargılanıyorlar. Savaş Yolu'nun son Yazıişleri Müdürü Mustafa Sayım Silar halen tutuklu bulunuyor. Ve Savaş Yolu işçi sınıfının yolunda yürüyor, yürüyecek.

Her sayıda toplatma kararı

Savaş Yolu işçi sınıfının bağımsızlık, barış, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm yolunda yürüyor. Bu yolda, bu amaçlara yönelik yayın yapıyor. İşçi sınıfının politik öncüsünün barış, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunu izlemeye çalışıyor. Ve bu yolu izlediği için Savaş Yolu belki de Türkiye'de hakkında en fazla toplatma kararı alınmış yayın olma rekorunu da elinde bulunduruyor.

Savaş Yolu'nun 24 sayısından 11'i hakkında İzmir savcılık ve mahkemelerince toplatma kararı alındı. 12 sayıdan bu yana, hakkında toplatma kararı olmayan sadece üç sayı var. Savaş Yolu'nun suçu ise hep aynı: İşçi sınıfının, emekçi sınıfların haklarını, barışı, demokrasiyi savunmak, sömürüye, baskıya, bağımlılığa karşı olmak.

İşçi Sınıfının sesi susturulabilir mi?

Yayın toplatmakla; Yazıişleri Müdürü, yazar tutuklamakla, hatta öldürmekle; baskıyla, zulümle işçi sınıfının gür sesi susturulabilir mi? Tam susturulduğu sanılan yerden, daha gür, daha yiğit yankılanmaz mı o ses. İşçi sınıfının emekçi sınıfların sesi yüzlerce yıldır bunca zulme, bunca baskıya rağmen susturulabilmiş, engellenebilmiş, zayıflatılabilmiş midir?

Savaş Yolu toplatılsa o ses susarmı, fabrikalarda işçi mahallelerinden, gecekondulardan, tezgâh başlarından, tarlalardan, bozkırlardan, okullardan, emekçi evlerinden daha gür, daha kararlı yankılanmaz mı?

Savaş Yolu, görevlerinin ve güçlüklerinin bilincinde olarak, işçi sınıfının sesinin asla susmayacağının, susturulamayacağının güveniyle yoluna devam ediyor. Yolunu Türkiye işçi sınıfının 60 yıllık savaşım ve örgütlenme geleneği, Türkiye işçi sınıfının öncüsünün ışığı aydınlatıyor. Bu yolda üzerine düşeni bir üst düzeyde başarabilmek için, gündeminin baş sırasında okurlarıyla daha da sıkı bağlanmak duruyor. Savaş Yolu bu amaçla okurlarını; yığınların her düzeydeki sorunlarını ve süregiden savaşımdaki deneyleri sürekli iletmeye, gazeteyi yığınların içine daha da götürmeye çağırıyor.

Silar'la dayanışmayı yükseltelim

141 ve 142. maddelerin antidemokratikliği, Anayasaya aykırılığı, Sıkıyönetim mahkemeleri dahil çeşitli mahkemelerce kabul edilmiş ve bu maddeler iptal istemiyle Anayasa Mahkemesine gönderilmişken, SAVAŞ YOLU Yazıişleri Müdürü Mustafa Sayım Silar'ın tutuklu bulundurulması, demokrasi adına gerçekten utanç vericidir.

Mustafa Sayım Silar'la dayanışma SAVAŞ YOLU ile dayanışma demektir. Silar'la dayanışmayı yükseltelim. Silar'ın 6 Aralık'taki duruşmasında tahliye edilmesi, bu antidemokratik uygulamaya bir son verilmesi istemini hep birlikte haykıralım.

Mustafa Sayım Silar derhal serbest bırakılmalıdır.

141-142 ve Ceza Yasası'nın diğer antidemokratik maddeleri kaldırılmalı, demokrat basın üzerindeki antidemokratik uygulamalara hemen son verilmelidir.

Haydi SAVAŞ YOLU Yazıişleri Müdürü Mustafa Sayım Silar'la dayanışmaya.

SAVAŞ YOLU Haftalık Gazete
Sahibi: Oya BAYDAR
Yazıişleri Müdürü: ALİ İHSAN ÖZGÜR
Candemir ÖZLER

● YÖNETİM YERİ : Şehit Fethi Bey Cad. No: 42/201-3 Konak-İZMİR ● BANKA HESAP NO. Y. Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 1736-53 ● ABONE KOŞULLARI: Yıllık 400 TL., 6 Aylık 200 TL. 3 Aylık 100 TL. ● YURT DIŞI ABONE: F. ALMANYA 100 D.M. HOLLANDA 110 GULDEN FRANSA 210 FF. ● İLAN KOŞULLARI: (İç Sayfalar) sütun cm. 50 TL. ● DİZGİ: Dogruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● BASKI: S.S. Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 — İZMİR ● BASKI TARİHİ 30 KASIM 1979